

**OUR
LIFE**

**НАШЕ
ЖИТТЯ**

Published by Ukrainian National Women's League of America, Inc. 4936 N. 13th St. Philadelphia, Pa. 19141

Марія Дольницька:

Триптих з Богородицею, емалія

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Січень ч. 1. January 1972

НАШЕ ЖИТТЯ

P. XXIX. СІЧЕНЬ Ч. 1

Видав Союз Українок Америки раз у місяць за винятком серпня
 Relays Collegia — Лілія Бурачинська,
 д-р Наталя Ішук, Олена Лотоцька,
 Уляна Любич, Марія Одежинська,
 Ірина Пеленська, Марта Тарнавська,
 Наталя Чапленко, Ганна Чернь.

Листування й передплату висилати на адресу:

4936 N. 13th St.
 Philadelphia, Pa. 19141
 Tel. DA 4-7304

Річна передплата в США і Канаді від січня 1970 \$6.00
 Піврічна передплата \$3.00
 Річна передплата в Англії 2 ф. ст.
 Річна передплата в Австралії 4 а. д.
 Річна передплата у Франції 20 фр.
 Річна передплата в Німеччині 15 н. м.
 Річна передплата в Бельгії 200 б. фр.
 В інших країнах рівноварт. 5 ам. дол.
 Поодинокі число 60 центів

З М І С Т :

Рух за визволення
 Л. Волинець: Українка в американських бібліотеках
 Ю. Колесар: Народня орнаментика Бачки
 Д. Ярославська: Прапор
 М. Зибачинська. З Нью Делі до Агри
 МЗО: Шкільний вік
 У. Любич: Молодий талант 1971 р.
 Наталя: Признання для арстнстки
 Наші стипендістки
 Л. Дончук: Я сподівалась...
 З'їзд голов Окружних Рад
 Лікарка: Дитячі хвороби
 Н. Ч.: Куховарські назви
 Печиво в Бачці
 Різдвяний Дар
 А. Riznyk: Our Information-Survey
 Young Talent of 1971
 Headquarter News
 Г. Чернь: Різдвяна мандрівка
 Л. Полтава: Перед Різдвом
 А. Коссовська: Перший сніг
 Г. Чернь: Нехай живе Різниця!

На обгортці:

„Триптик із Богородицею“ виконала Марія Дольницька в емалії у 1933 р. Праця знаходиться тепер у збірці д-ра В. Поповича в Бельгії. Кліша є власністю журналу „Нотатки з мистецтва“, де в ч. 10 появилася стаття Володимира Поповича п. н. „Марія Дольницька“. За випозичення кліші редакції „Нотаток“ щиро дякуємо.

OUR LIFE

VOL. XXIX. JANUARY No. 1

Edited by Editorial Board
 Monthly publication except August,
 of the Ukrainian National Women's

League of America, Inc.
 4936 N. 13th St.
 Philadelphia, Pa. 19141
 Tel. DA 4-7304

Subscription in the United States of America \$6.00 per year, half year \$3.00. Subscription in Canada \$6.00 per year, half year \$3.00. Subscription in England 2 pound sterling per year. Subscription in Australia + Austr. dollars per year. Subscription in France 20 fr. per year.

Entered as second class matter July 8, 1944, at the Post Office at Philadelphia, Penna. under the Act of March 3, 1879.
 Single Copy 60 cents

ПРЕДСТАВНИЦТВА
„НАШОГО ЖИТТЯ“

АНГЛІЯ:

Mrs. Myroslawa Rudenska
 245 Wigman Rd.
 Bilborough Estate
 Nottingham, England

Ukrainian Booksellers
 49 Linden Gardens
 Notting Hill Gate
 London W. 2

АВСТРАЛІЯ:

“Library & Book Supply”
 16a Prospect St.
 Glenroy W9 Victoria
 Australia

ФРАНЦІЯ:

Daria Melnykovych
 c/o No. 7 887 93 de Paris
 26, rue de Torcy
 Paris 18-e
 France

НІМЕЧЧИНА:

Ukrainischer Frauenverband
 Haus der Begegnung
 8 Muenchen 5
 Rumfordstr. 21

On the Front Page:
 M. Dolnycka: Triptych of Holy Mother, Enamel 1933.

На терені США

16. січня — Шедрий Вечір — 20 Відділ США у Філядельфії
 23. січня — Оккр. З'їзд — Оккр. Рада США в Шикаго
 29. січня — Маланка — 44 Відділ США у Філядельфії
 6. лютого — Оккр. З'їзд — Оккр. Рада США в Дітройті
 13. лютого — Оккр. З'їзд — Оккр. Рада США у Філядельфії

ІСТОРИЧНИЙ КАЛЕНДАР

Петиція в австрійському парламента

Дня 8 січня 1892 р. — отже 80 літ тому — чеський посол гр. Кавніц зреферував петицію українського жіноцтва за допущенням жінок до вищої освіти. В цій петиції Наталя Кобринська, що була її авторкою, покликлась на економічні й освітні вимоги, що їх ставить сучасність. Та щоб жінки могли здобути вищу освіту, треба дати їм змогу закінчити гімназію, і тому бажано було б — відкрити хоч одну жіночу гімназію в країні.

Промову посла Кавніца надрукували часописи „Діло“ й „Буковина“. Подяку від українського жіноцтва для посла Кавніца помістили чеські часописи „Женске Лісти“ й „Народні Лісти“.

Внесення цієї петиції струснуло польською громадськістю в Галичині, що до тепер такого заходу не перевела. Це проявилось у формі жіночих виступів і зборів. Але й тут випередила їх ініціатива українок. Через посла Теофіля Окуневського порушили вони у галицькому соймі справу застосування жіночої гімназії. Цей крок викликав велике піднесення серед українського жіноцтва, що заходило коло відновлення давньої, і створення нової організації.

НАЙКРАЩИЙ ПОДАРУНОК

ДЛЯ

УКРАЇНСЬКОЇ ГОСПОДИНІ

ЦЕ КНИЖКА

Зеновії Терлецької

УКРАЇНСЬКІ
СТРАВИ

Давні приписи з Галичини

Ціна 7 дол.

Рух за визволення

Тема жіночої рівноправності, чи боротьби за неї не сходить із шпальт преси. Недавно тому підставу до нового обговорення дало рішення Найвищого Суду ЗСА, що ним забороняється дискримінувати жінок перед правом з огляду на їх стать. Рівночасно підкомісія Сенату випрацювала додаток до конституції, що усуває кожну форму не-рівноправності.

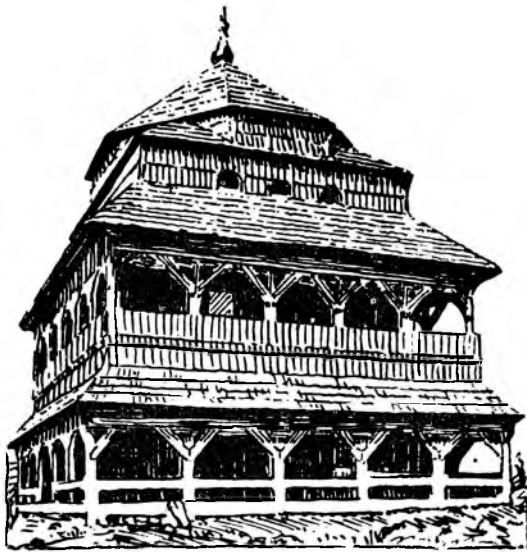
На цю тему помістив наш щоденник „Свобода“ в ч. 226, 1971, передову п. н. „Жіноча рівноправність“. Описуючи „рух за визволення“ жінки в Америці, стаття стверджує, що „українки або американки українського роду не беруть або беруть дуже малу участь“ у тому русові. На думку автора слід би використати цю нагоду, щоб поінформувати американське жіноцтво про поневолення жінки в Україні.

Не було б добре, коли б ми чекали аж до того часу з таким псвідомленням. Українське організоване жіноцтво вже довгі роки співпрацює з найбільшими угрупованнями американських жінок, а саме з Національною Радою Жінок Америки і Генеральною Федерацією Жіночих Клубів. Упродовж довгих літ ми зуміли використати цю трибуну для інформацій про поневолення нашого народу і незачинну ситуацію жінки в Україні.

Та українське жіноцтво повинно зактивізуватись, це правда! І то не в боротьбі за визволення американського жіноцтва, де діють нові для нас вимоги і закони. А за рівнорядну позицію у своєму власному суспільстві. Бо тут маємо ще незоране поле труднощів і пересудів, що стоять на перешкоді в розгорненні наших сил.

Упродовж більш як 85 літ від започаткування жіночого руху ми дали величезний вклад у громадську й визвольну дію нашого народу. Вже тепер можна сказати, що деякі ділянки нашого життя побудовані виключно жіночими силами, як наше дошкільне виховання і суспільна опіка. Та й у тих ділянках не маємо рішального слова чи позиції. Тим більше в ділянках, де жіноцтво творить половину чи третину працівників. А як із нашим представництвом у наших центральних установах? Там для показу фігурують одна-дві одиниці на тяжко виборених становищах. Це є „ласкаве“ признание громади за наші осяги й заслуги...

Становище жіноцтва у громадському житті вимагає більш докладного насвітлення. Цього не можемо вичерпати в межах короткої статті. Але цій справі треба присвятити певну увагу. Бо від неї міг би початись наш власний „рух за визволення“. Рух, що повинен визволити нас від пересудів підрядного становища, від недоцінювання наших осягів і зусиль.

Дзвіниця в Ясениці Замковій на Бойківщині з 1760 р.

Усе організоване жіноцтво у вільному світі

Окружні Ради й Відділи СУА

вітаємо

з Різдвом Христовим і Новим 1972 Роком!

ГОЛОВНА УПРАВА СУА

Україніка в американських бібліотеках

Час від часу зустрічаємо замітки в пресі на тему української книжки чи книжки про Україну в американських бібліотеках. Останньо писалось на цю тему в „Нашім Житті“ (чч. 5, 6, 7, 8, 1971). Правдою є, що даровані книжки не дуже радо вітають в бібліотеках, і правдою є теж те, що коли дану книжку не випозичають довгий час, бібліотекарі таку книжку „виполнують“ з полиці.

Все ж таки є ще інші можливості, якими можна поширити книжки про Україну в американській бібліотеці. Культурно-освітня референтура рішила випробувати одну таку можливість і закликає всі Округи й Відділи до цієї акції.

Існують так звані Довідкові Бібліотеки (Reference Libraries), які головно служать студентам, науковцям і читачам з вищою освітою. Колекції книжок таких бібліотек є надзвичайно великі, як теж тематично стараються охопити широкий діапазон. Тому, що головна ціль бібліотек — це послужити читачеві своїми книжками, дуже часто на бажання читачів бібліотеки закупають книжки, якщо вважають, що дана книжка на відповідному рівні і тематично може включитися в колекцію.

Ми не знаходимо багато книжок про Україну в англійській мові на полицях бібліотек не тому, що вони не на відповідному рівні, але через брак доброї реклами. В минулому більшість книжок про Україну в англійській мові видавали українські організації і про них ніхто не знав, тільки самі українці. Сьогодні щораз частіше книжки про Україну видають університетські видавництва і це вже великий поступ. Та, на жаль, бібліотеки не можуть закупити всіх книжок, що видаються. А тому, що Україна для багатьох американців якась дивна екзотична країна або те саме, що Росія чи Польща, то й книжок на українській темі і далі мало закупають.

Щоб укінци бажані нам книжки з'явилися на полицях бібліотек, ми мусимо самі про те подбати. Із

цією метою Окружні Ради повинні створити групи, що зайнялись би цією справою. Особи, які будуть брати участь в цій праці, мусять собі усвідомити, що така праця є розрахована на довгий час і вимагатиме великої послідовності.

Насамперед, особи, що заангажуються до цієї праці, мусять добре познайомитися з довідковими бібліотеками своєї округи і з їхніми процедурами та каталогом. Після перевірки каталогу, який виявить цілковитий чи великий брак книжок про Україну, треба звернутися до бібліотекаря з двома чи трьома назвами книжок і попросити, щоб бібліотека замовила ці книжки. В довідкових бібліотеках найкращий аргумент, чому читачеві потрібна дана книжка є те, що деякий читач студіює і пише працю на дану тему. З огляду на те, що в Америці студентами можуть бути особи у віці від 18 до 80, до цієї праці можуть ангажуватися пані у різному віці. Після короткого часу, три-чотири тижні, треба перевірити, чи книжка була замовлена, чи вже є на по-

лиці і т. д. Якщо ні, знову звернутися до бібліотекаря. Найважливіше чемно, але вперто й наполегливо добиватись своєї мети. Якщо ця праця буде успішною, вона зробить багато більше добра українській справі, ніж сотні академій. Треба здати собі справу, що молоді студенти, які пишуть праці на незнані їм теми, черпають своє знання з книжок, які знаходять на полицях у бібліотеках. І коли такий студент прочитає книжку Джорджа Кенена „Росія і Захід під Леніном і Сталіном“ (1961), який твердить, що Українська Центральна Рада вкрала 50 мільйонів карбованців французьких грошей, тоді він може прийти до дуже сумного для нас висновку. Але коли він знайде інші книжки на цю тему, як, напр., книжка Джона Решетара „Українська Революція“, і прочитає правдиву версію цієї справи, удокументовану, тоді для нас із цього може вийти велика користь і наше ім'я не буде зганьблене.

Любов Волинець
Культ.-освіт. референтка

ДЛЯ МАЛИХ ЧИТАЧІВ

Не знаємо, чи помітили наші читачі зміну, що зайшла в редакції. Ще весною 1971 р. редакторка сторінки „Нашим малютам“ Рута Галібей зголосила своє уступлення. Зайшла потреба перекваліфікуватись, отже вже не стало часу на редакційну роботу. З жалем мусіли ми це прийняти до відома. Повних три роки трудилась вона для нашої дівчорі і дала свій великий вклад у виховну роботу.

Рута Галібей перебрала нашу дитячу сторінку після Марії Юркевич, видатної вчительки й виховниці. Втримати її на тому самому високому рівні — не було легким завданням. Однак молода письменниця справилась із ним. Володіючи пером вона пробувала своїх сил і в писанні для дівчорі. Великою прикметою її віршиків і оповідань була передусім актуальна їх тематика. Черпаючи теми з тутешнього середовища авторка наближувала дію до розуміння своїх

малих читачів. Тонкий змісл спостереження допомагав їй так, що навіть мала й незначна подія набирала життя в її навісвітленні.

Ред. Колегія „Нашого Життя“ оцим складає молодій письменниці щире подяку за цей її корисний вклад у нашу працю.

ПО Д Я К А

З нагоди свят Різдва Христового мої приятелі й знайомі та численні членки СУА надіслали мені багато привітань. Не маючи змоги всім відповісти — цією дорогою складаю всім сердечну подяку за їх пам'ять і увагу. Всім їм бажаю добра й здоров'я у новому 1972 році.

ОЛЕНА ЛОТОЦЬКА
почесна голова СУА

Народня орнаментика Бачки

Народня орнаментика югославських русинів-українців не посталала на території Бачки у Югославії, але принесена у своєму часі з Карпат. Вона сягає своїм корінням у давні традиції духової творчості карпатських українських племен.

Орнаментика кожного народу твориться і виробляється систематично віками. По ній можна певно визначити національну приналежність групи до свого пня. Так воно діється і з югославськими русинами-українцями. Ціле велике творче народне багатство, що збереглось на Бачванській землі, то лиш продовження життя, смаку і традиції, якої первісні початки можна знайти в Карпатах та й глибше в розвитку загального українського народнього мистецтва.

У всіх народів у світі, що розкинені по широких гео- й етнографічних просторах, як це є з українським народом, мусять постати значні відмінності, як у мові, так і вбранні. Ці різниці відбиваються також на всіх інших видах народнього смаку. Відбивається тут підсоння, спосіб життя, людська вдача й багато інших чинників. У тому відношенні не можна забувати і специфічних умовин географічного й етнографічного положення бачванських

русинів-українців. Їх відділеність від українського пня і тісні взаємини з іншими сусідніми народами не zostали без відповідних наслідків і в характері їх народньої орнаментики. Хоч на перший погляд у загальному, різногранну, многогранну українську народню орнаментуку лиш фахові знавці зможуть сполучити в одну мозаїчну національну цілість, дарма, що вона походить від частин того ж народу, розкинених по різних країнах.

Орнаментика русинів-українців давніш мала більше завдання у щоденному побуті і потребах народу, як у теперішньому часі. Своє місце вона знаходила в різних напрямках. Цим орнаментом прикрашували „цифровали“ свої доми, шити на крівлях, малювали нутро хати, обвідки, віконні рами, устаткування, картини, одяг, посуд, знаряддя для щоденних потреб, писанки і т. п. А між тим із появою промислових виробів багато видів тієї діяльності занепадало в народі і з часом зникало.

Основні кольори в народній орнаментіці русинів-українців — це червона і синя. Вживають також і інших красок, але менше, як цих двох згаданих. Отже найстарші вишивані накривала („плахти“) на ліжко мають на

білій основі домашнього конопляного полотна орнаменти геометричного рисунку, виконані червоною, синьою, жовтою, а й іншими (в меншій мірі) красками. Такі самі „плахти“, з тими самими зразками орнаменту, були вишивані на самому білому тлі білою вишивкою — біле по білому.

Народне ткацтво давньої карпатської традиції й надалі займає найголовніше місце у домашньому виробництві нашого народу. Кожне господарство віками виробляло — ткало по тисячі штук скатерок, рушників, сінників та інших зразків. Засадничі відміни ткання лежать у тому, що до білого тла додавали у тканні смугастий орнамент („писню“) на скатерках, рушниках, хлібниках і т. д. Смугасті взори бувають самої тільки червоної краски, чи різних червоних красок, та й різних інших комбінацій із іншими кольорами, але де все є перевага червоного і синього. Є ткання для щоденної потреби просте і святочне, що його застеляють чи використовують у святочному часі. Орнаментика, як в одному, так і в другому випадку та ж сама в своїх елементах, мотивах, стилізації і змістові, лиш святочне ткання багатше, повніше і складніше в орудуванні червоної й інших красок.

Орнаменти хатнього устаткування
Folk ornament from the Bachka region in Yugoslavia

рис. Ю. Колесар
drawing by J. Kolesar

З нагоди весілля в с. Дюрдьові зібралася група гостей у святочному вбранні.
A group of Ukrainian settlers in Bachka in their native dress

Орнаментика, якою прикрашувалося хатні щити, одвірки, устаткування й інше деревне приладдя, була мальована на синьому (паризьке), на голубому (ультрамарин), та на чорному тлі олійними красками. Це були рослинно-квітчасті орнаменти, в яких є найбільша кількість червоного (цинобер) кольору. Потім зелені, білі, жовті, фіолетні, а менше інших відтінків. На дереві не вживають геометричного рисунку. Елементами цієї орнаментики є різні квіти, рожі, туліпани, дзбанки і подібне. Все це уложене у формі вінця чи тяглого рисунку. Композиції, найчастіше подвійні у вікнах (очках) чи квадратах на цілій поверхні. Багато таких мальованих прикрас ще дотепер у домах бачванських русинів-українців.

Народне ганчарство (кераміка) не пустило глибшого коріння на бачванській землі. Традиція, як і в інших галузях домашнього виробництва, була, але виглядає, що не знайшлося під рукою відповідної сировини, а може не було спочатку по пере-

селенні фахівців-ганчарів. І так обірвалася і занедбалася традиція. А може мав свій вплив і промисловий виріб посуду для щоденного вжитку. Сталось так, що народ купував на ярмарках глиняні або фаянсові вироби, білі й сині мальовані тарілки, дзбани, миски, горшки і інше.

Фаянсові тарілки, що були в ужитку русинів-українців, звались „ташково і кветовани“. Вони мали білу основу і по ній помальовані червоною, жовтою, зеленою, менше іншими красками різні взори з квітами і птахами (довкола краю вінок із квітів, а всередині тарілки — птахи). На тарілці іншого взору була темносиня основа з багатою рослинною орнаментикою в відтінках того самого кольору. Елементи, мотиви й композиції на тих тарілках дуже близькі й подібні до кераміки того роду в Карпатах, а це підтверджує думку про той самий смак, хоч розділеного, але одного народу.

Така ж багата у своїх формах орнаментика на вишиваних жіночих і чоловічих кожах а х: на

природній блідій основі шкіри вишивалося нитками в різних красках і відмінках взори, комбіновані з вирізаними кусниками різнобарвної шкіри. Взори були рослинні й геометричні. І тут найбільше висувався червоний колір.

Окрім того вишивкою прикрашували поодинокі частини жіночого й чоловічого вбрання, наприклад жіночі очіпки, станики, сорочки, фитюли*), спідниці, чоловічі сорочки і тим подібне.

Бачганська русько-українська народня орнаментика досьгодніще не зібрана й не досліджена. Тим самим не систематизована, бо до такої фахової роботи до того часу не було знавців. Аж по 2-ій світовій війні у 1950-их роках я звернув на те більш серйозну увагу. Будучи студентом мистецької фахової школи в Новому Саду у Бачці, я почав систематично копіювати народню орнаментіку в усіх видах, де її можна було зустрінути.

* Фитюла — головний покрив заміжньої жінки.

Прапор

Новеля

Не можна сказати, щоб його хтонебудь любив. Неможливо твердити, що хтось піклувався, чи хоча б цікавився ним. Всі мешканці занедбані, бідної та брудної дільниці міста знали, що в нього живе там десь поміж тими вузькими вуличками тітка, яка прибирає в чужих людей у багатих дсмах. Але ніхто не знав, чи він справді ночував там кожну нічку. Люди — її сусіди — що самі жили в домах із давно біленими стінами, з юрбами занедбаних дітей, шепотіли іноді:

„А хто знає, чи то тітка...? А може то мати...!?“ — але рішуче твердити не міг ніхто.

Не було кому зацікавитися ані їю, ані ним. Люди привикли до його клички „Пустий Вітер“, тож і в голову нікому не приходило, що в нього мусить бути якась ім'я та прізвище, що в цьому п'ятнадцятирічному серці б'ється якась глибше почуття, а в тій чорній, коротко підстриженій голові з обличчям, обсмаленим вітром, товчуться-снуються якісь таємні та взнеслі думки. Коли про те дізналися — було вже запізно. Ніхто гже його більше не бачив. Але ще довго-доего говорили про цілу подію, знижуючи свій голос до шепоту, і то не тільки ті з бідної дільниці, але з цілого міста цікаві, як він виглядав і як називався, де мешкав і що робив, чи ходив до школи, чи ні, чи вмів хоч читати і писати, і хто були його батьки. Досі ті з бідної дільниці знали тільки, що „Пустий Вітер“ появлявся там де його „ніхто не посіяв“, де його ніхто не чекав, шури вуха, немов молоде пєся і зникав, коли за ним шукали. Виростав у тітки? Го-го! У тої прилюдної замітки? Що ж він там міг навчитися? То хіба не відтіля наука!

Люди різно сприйняли його вчинок. Але чи були це ті, що аналізували все, чи скептики, які всьому перечили і не хотіли помітити нічого доброго, чи психологи, які не добачали ще глибини по-

чуття в його вчинку, а радше хлоп'ячу перекірливість — всі погоджувалися в одному: вчинок „Пустого Вітру“ підбадьорив кожного!

Присутність чужого війська в їх краю не дозволяла голосно висловлювати їх почуття та думки. Тож шепотіли та ділилися враженнями і здогадами обережно, щоб ніхто не підслухав, не знав, іє доніс. Після вчинку „Пустого Вітру“ гордість і радість запанувала в їх серцях, тож зі схованим усмхом і терпеливістю що могла ст-от урватися, знесли присутність чужого війська у місті, в краю. Якщо такі виростають у міських заулках, то їх ще чекає всля і слава!

Забули про себе, менше турбувалися особистим майбутнім. Тремтіли за його життя.

— То як, як це було? — допитувалися ті, що не бачили цього. Вістка, немов вода, розливалася-просякала в кожен кутік. Вийшла з середмістя, з домів, що їх сторіччя тому побудували довкола ратуші, і плывла-розходилася вулицями, вдарила в куші парку, аж видіталася на широкі шляхи їх краю.

На рогах вулиць, на майдані довкола ратуші, не було тоді ні живої душі, — розповідали очевидці хто-зна котрий раз. Люди? Люди поховалися по домах, як побачили на що занеситься. Дивилися з-поза завісок своїх кімнат на майдан перед ратушою. Спершу заїхало перед головні двері вантажне авто. Потім підкотило особове. Вийшло з них кілька чужих одностроїв. (У своїм обуренні та болю вони називали їх „посіпаками“). Витягнули драбину, шнур, ще якась приладдя. Закинули голови назад і поглянули на струнку вежу ратуші.

Із запертим віддихом стежили за їх рухами мешканці міста, сховані за завісками. Вони знали, до чого воно йде. Чекали з болем, із завмерлим серцем, з люттю. Де-

кому сльози не дозволяли дивитись. Дєхто втік від вікна, неспроможний бути свідком упадку їх прапору. Залишилися ті, в яких були тверді, завзяті серця.

Не відразу побачили метушню у піднїжжі стрункої вежі. „Посіпаки“ — три з них — вийшли на бальконик, що закручувався довкола вежі. Винесли драбину. Чиясь рука вказала на щось вгорі. Драбину прикладали, примірювали, заходили до середини, знову виходили. Нарешті один зупинився на долинї драбини, а другий попнявся егору.

На щоглі, немов людина, що не передчвала зла, безжурно маяв на вітрі прапор їх краю. Іноді він граціозно вигинався на боки, виявивши при тому свої принадні кольори, або сягав горішнім кінцем до долішнього і любовно гладив його, то знову ж відставав від щогли і тріпав собою грайливо, бадьоро, завзято на всю широчїнь, щоб усі бачили, який він великий і чудовий. А потім він пєстливо пригортався до щогли, ніби втомлене дитя до мами і тривав так хвилину-дві, доки знову не зривався до лету і не розгортався на всю величину. А за хвилину він, ніби пок'рливо і слухняно складався у складки, але це тільки на мить, на хвилиночку, щоб знову розгорнутися на всю свою ширину і вітати небо, і місто, і своїх людей.

Майдан довкруги ратуші ще так недавно повен життя, повен руху людей і їх голосів, жахав тепер

Наше привітання

Дня 4. листопада 1971 р. Екзекутива СУА вислала V. Синодолові Української Католическої Церкви в Римі привітальну телеграму на руки Його Блаженства, Кардинала Йосифа Сліпого.
Ваше Блаженство!

Екзекутива Союзу Українок Америки складає оцим щирим подяку за найбільший осяг об'єднання наших церковних сил. Вважаючи це за найбільш суттєву мету нашого часу — пересилаємо Вам наше щире привітання. Засилаємо наші гарячі молитви до Всевишнього в наміренні цього діла.

ЛІДІЯ БУРАЧИНСЬКА, голова
МАРІЯ ОДЕЖИНСЬКА, секр.

своєю порожнечою. Хто несподівано появився на виході котроїсь із вуличок, спішно зникнув у найближчих сінях. У кожного з мешканців міста й околиці були пов'язані якісь особисті спомини з тим прапором. Він був символом їх віри, їх надії, їх стремління і їх гордості. Старші мешканці пам'ятали ще, як уперше замаяв він над містом. Інші молодші, тільки чули, як усе відбувалося. До тієї великої всенародної події були приєднані ще якісь особисті переживання, що радісним палким спомином жили в їх пам'яті. І тепер от валилося все, бо вони були слабші за окупанта і їх перемогли. Валилося всенародне, валилося особисте. Що залишалося — самі не знали.

„Посіпаки“ на вежі почали свою роботу. Зняти прапор не було важко. В середині під вежею була маленька кулька, яку треба було тільки покрутити, як прапор обнижувався і покірливо приходив до рук людини. Не було ніяких турбот, коли стягали його в бурю, чи лід ніч, чи обнижували його до половини шогли у випадку чиеїсь смерті. Але, коли їх переможений край впав у руки ворога, мешканці в поспіху знищили кульку, залишивши у горі на шоглі їх прапир, як гордий доказ своїх почуттів.

„Посіпаки“ збагнули дуже скоро, що їм прийдеться скидати прапор іззовні і тому узброїлися в драбину, шнур та інше приладдя.

Один із них піднімався тепер угору а другий тримав руками драбину. Прапор тимчасом, шарпав собою, відставши від шогли і миготів своїми лагідними кольорами перед очима людини, що піднімалася до нього. Старшина вимахував руками, він, здається, давав якісь вказівки. „Посіпака“ пнявся без поспіху, зупинявся і якимись словами повертався до тих на бальконіку. Але ось він дібрався до стрімкого даху вежі і зупинився. За мить витягнув праву руку, але досягти шогли не міг. Він оглянувся на тих у долині і щось закричав.

З долини підкинули до нього шнур. Він не встиг підхопити його. Йому підкинули друге і, вхопивши його, він легко захитався на драбині. Завіси у вікнах надійно зарухалися. Здавалося, що „посіпака“ зі шнуром у руці полетить стрімголов униз. Але він втримав рівновагу і в наступній хвилині, розмахнувшись шнуром, закинув його на шоглу. Перевіривши його силу, він обмотав себе ним, вхопився його руками і раптом його ноги відстали від щабля драбини.

І тепер почалася боротьба.

Дібравшись до основи шогли, „посіпака“ безпечно намістився і збирався перетяти лину прапора. Немов жива людина, що може бачити і чути і, збагнувши нагло всю небезпеку, прапор рвучко відсунувся від шогли і нетерпеливо затріпав собою, вирвавши лину із рук „посіпаки“. Розгорнувшись на всю величину, він посунувся вгору лину, люто шарпнув собою кілька разів і нагло щільно пригорнувся до шогли, немов у неї шукав захисту.

Рука „посіпаки“ не дармувала. Але прапор вже знову маяв у повітрі люто, завзято і лину вихлоплювалася із рук людини та біла собою до шогли, заповнюючи повітря голосним звуком. „Посіпаки“ з бальконіка щось закричали, той згори відповів. В наступній хвилині він пересунув рами між шоглою та лину і приложив до неї якийсь блискучий предмет. Ще за мить він вхопив відтягтий кінець лину і з цілої сили шарпнув нею. Його бажанням, очевидно, було притягти прапор до своїх рук.

Але сталося інакше. Підрізаний

кінець лину вихопився з його рук і разом із прапором метнувся вгору. В останній боротьбі він розгорнувся на всю широчінь, метнувся в один бік і в другий, зачіпився на мить за шоглу, знову піднявся вгору, немов посилав останній привіт мешканцям і раптом скрутившись трубкою, посунувся линувою униз, та, немов листок відірваний від дерева, м'яко летів у напрямі землі аж приземлився на ній безладним кольоровим горбиком.

Довкола ратуші все ще було безлюдно. І раптом ті, що ховалися за завісками, задеревіли.

Ні звідси ні звідти появився на майдані „Пустий Вітер“. На буйнім волоссю зісунена на одне вухо кепка, на рукавах затісної блюзки латки у формі сердець, над темними черевиками обсмолені сонцем литки. На його обличчі була настороженість. Прибігши до прапора, що безпомічно звинувся на бетоні майдану, він зупинився, випрямився і приложив обсмолені сонцем пальці до своєї кепки. З небувалою в нього повагою він віддавав останню честь прапорові свого переможеного рідного краю.

Двері ратуші відчинилися і появилися „посіпаки“. Спершу старшина, потім той, що тримав драбину, за ним цей, що знімав прапор. Із самопевними задоволеними видами двох із них попрямувало до авт, а третій завернув по прапор. На півдорозі він зупинився, повернувся до тих, що пішли до авт, його рука витягнулася вказуючи на „Пустого Вітра“ і нагло в його руці блиснув наган.

Завіски у вікнах не рухалися. Здавалося, що там нікого тепер не було, що всі вони появляться зараз на майдані і муром стануть перед „Пустим Вітром“.

— І як скінчилося? Вибігли? — нетерпеливо допитувалися ті, що не бачили цілої події. У тому місці розповідачі схвильовано умовкали. — Скажіть, що сталося потім?

„Пустий Вітер“, — докінчувалася розповідь, — помітивши „посіпака“, похилився над прапором, і вхопивши його в свої руки, метнувся поміж будинки. Побігли за ним, стріляли, але... може втік. Все ж таки то був „Вітер“, але як видно, не пустий...!

З Нью-Делі до Агри

Репортаж

В Індії по-традиційному все відбувається зпроквола.

Поки сонце не зійде і не розігріє повітря, все тихо спить, по-вте якоюсь чудною білявою імлою, що її видно і з літака. Згори, з простору, ця білявість приземної атмосфери навіть виблискує, викликаючи враження, що внизу вода, коли дійсно там суха земля. Випари землі і вчорашній порох — це індуська „прана“. Так вони звуть якийсь корм у повітрі, що додає тілові енергії. Коли правильно дихати, тоді менше потрібно харчу.

Автобус до Агри (місто з храмом Тай-Магал) має вирушити о 6:30 вранці, але він чекає на пасажирів аж до 7:30.

Вулиці кругом позамітані ще вчора увечері; ще видно сліди пруганих мітел. Пішоходи тут „замешкані“; просто — народ живе, родиться і вмирає на хідниках. Цілий маєток — купка лахміття, ковдра, подекуди лежак. По кутах вулицею дехто розп'яв собі шатро. Вискочить замотане тіло з шатра, бігом на другу сторону вулиці, денебудь за мур, по своїх справах... Хтось підведеться з хідника, бігом за шатро, по своїх справах...

Деякі починають варити сніданок, — печуть палянички на розігрітій цеглі. Три цеглини поставлені у формі стола, дві з боків, одна поперек того, а зі споду вогник із вугілля.

Дехто прокинеться і заводить свою літургію, — молиться і побудить малят, а ті собі в крик. Починається життя — біля 9-ої рано настає такий шум і вовтузня по місті, всюди по вулицях, наче всі збіслися.

Посходилися пасажири, автобус рушає. Половина — це індуси заможнішої класи, решта — це мішанина, і одна американка з Пітсбургу. Ще не рушили з місця, як вона всіх повчала, де що можна дешевше купити, як і чим виїхати, чого не варто бачити, наскільки кращі речі в Америці...

Автобус рушив і водій узяв відразу 50 миль на годину по порожніх вулицях. Всі вікна порозсувалися з розгону, прикріпити їх не було як, вітер вдерся до середини, спідниці, завивки і волосся пішли в лет... Женемо пустим містом на другий кінець підібрати якихось пасажирів з готелю „Пікок“. Це двоє французів. Готель неабиякий, просто палата, серед квітників для багатців із власними автами.

Знов автобус розігнався, а тут зупинка при виїзді з міста. Це — депо, — кругом автобуси іншого стандарту, для робітників. Малий хлопчисько продає „закуску“. На шлії кругом шиї носить скриньку навперед себе. В одному кутку наложені товсті зелені листки, по середині кілька малих глечиків із різнокольоровими мазями і пензель. Хто купить листок, хлопець мазне його раз жовтим, раз червоним, раз срібним (то срібний перець), складе вдвоє і покупець халасує, хрупає, сплює кілька разів, бо там сила самої есенції гірчиці й „карі“, перцю, але закусив і сідає в свій „бас“.

Їдемо доброю дорогою; фабрики починаються зправа і зліва. Вони тягнуться може з 20 миль від Нью Делі. Робітники здебільшого доїздять на роботу велосипедами. При брамах фабрик натопт, крик. Собак повно, жінки, діти; все сіре, скуйоджене, кудись претється, біганина, і торг під піддашшям...

Автобус ні на миль не зменшує бігу. Дасть гудок, і все розскакується! Аж за голову ловишся, чи кого не переїхав. Ні! То рутина. Кожен знає, як метнутися куди треба.

Сила робітників на велосипедах поперед „баса“. Окреме видовище. Здалека виглядають наче крилаті мари. Чоловіки в завоях на голові; іноді це шалик, щонебудь, щоб обмотати голову й шию. Така собі завивка, якось там зліплена, ззаду висить хвіст. На них сорочки фабричного виробу й блюзи. В їзді ті завої розпанахуються,

теліпаються на всі боки; ще й колеса велосипедів мають брезентові болотники й ті в'юняться в повітрі. Словом, 20-30 таких їздців на шляху — здалека чиста хвиляста чудасія. Займають усю дорогу, а коли „бас“ затрубить на них, велосипеди ринуть на боки у придорожній порох. А його ж на стопу, а то й більше. Зніметься хмара, й вони тонуть у ній. Оглянешся, сунуть примари серед жовтої хмари-куряви.

В „басі“ холодно, аж зуби цокотять; вікна весь час відчиняються, однак якось це не вадить. Постійно є що бачити по дорозі, так що холод забувається.

Ось стоїть чоловік при дорозі лиш у сорочці і тріпає зі всіх сил свою східну завивку (це кусок полотна в 2 чи 3 з половиною метрів, обмотаний кругом бедер, у стоячій поставі людини виглядає немов у нього штани по коліна). Вітер підвіває сорочку, міг би залізти в куці, та де там! „Бас“ порівнявся з ним, чоловік соромливо заккрив завивкою очі: „бас“ минув, він звів руки вгору й вимамає полотном „до побачення“; сорочка знов підскочила, вся соромливість зникла. Вона відносилась тільки до „баса“ з чужинецькими туристами.

Або здалеку видно — стоїть при дорозі жінка, обмотана згори вниз у чорне. Лице заккрите, на голові здорова в'язанка троші. Дивно, як вона щонебудь бачить. „Бас“ наближається; вона напевне чує шум, хто його зна, як вона розцінює віддалі і шкорт. Раптом, бігом, розмашним кроком на другий бік перед самим носом „баса“. Наче чорна мара перескочила, крок мало що не метровий, може й більше, чорна завивка розпанахалась, троша коливнулася, вийшла з рівноваги, дещо впало. Прошмигнула попри „бас“ в останній хвилині і стала на другім боці. Мабуть і в переможному настрою: таки втяла штуку! Чого було перебігти дорогу пе-
(Докінчення на ст. 12)

На виховні теми

Редагує Вих. Комісія СУА

Шкільний вік

Під деяким оглядом діти у шкільному віці є найбільше занедбані. В тому часі вони вже в силі сповнити більшість своїх обов'язків без чужої помочі, а їхній бунт і бажання бути дорослим не дійшло ще такої гостроти, як це станеться за кілька років, в часі „доростання“, тому часто на них звертаємо мало уваги. Однак їхні потреби не менш важливі тепер, як були вони у дошкільнят, чи як будуть у підлітків.

Передовсім вони потребують незалежності, потребують, щоб з їхніми потребами числилися. І то не лише на словах, але насправді. Вони хочуть мати голос у справах родини, від вибору літнього табору, до кольору їхнього убрання включно. Часто вони так рвуться до незалежності, що набирають на себе більше відповідальності, як мають можливість подолати. Але з другої сторони, не доросли вони до цілковитої свободи. Хлопець має право заявити, що він прийде зі школи дещо пізніше, але, якщо батьки дозволять йому приходити додому, коли йому захочеться, він набирає переконання, що їм попросту байдуже, що з ним діється.

Час від часу дитина, що нормально рветься „бути старшою“, повернеться до зайнять дитинства. Діється це може тоді, коли вона якраз „попеклась“ своєю незалежністю. В такому випадку, не слід насміхатися, або навіть звертати на те увагу. Дитина за дуже короткий час відискає внутрішню рівновагу. Часто старший брат, нібито помагаючи молодшій сестричці, починає бавитися її забавками. Замість іронічного посміху, ми можемо похвалити його за його опіку над нею. Це йому додасть самопевності і pomoже стати знову на власні ноги.

В ніякому випадку не можемо охоронити дитини від наслідків її помилок, але не можемо також залишати шкільної дитини цілко-

вито на власні сили. Їй треба поміч старших в її клопотах, навіть, якщо б вона сама на себе наклікала їх. Не можемо бути певні, що вона вдруге послухає нас та уникне неприємностей. Але якщо вона дістане потрібну опору, без зайвих моралізаційних проповідей у тому часі, є краща надія на дальше порозуміння між дітьми й батьками, що в короткому часі буде виставлене на трудні проби.

МЗО

Розмова з мамою

МОЛОДЕЦА ГОСТИНА

Мої діти швидко дійдуть до віку, коли можна буде уважати їх за дорослих. Однак наразі, на мою думку, вони потребують, хоч не безпосередньо і не повсякчасно, але не менше уважного нагляду. Очевидна річ, дітям здається, що я пересажую і що я пильную їх „наче немовлят“. Тим газом іде конкретно про прийняття, яке діти плянують для своїх товаришів і товаришок. Вони займаються всіми приготуваннями й запрошеннями. Товариство буде мішане, плянується музика (патефон), може й танці. Тепер вони переконують нас, тобто батьків, що в нашому власному інтересі було б вийти кудинебудь із хати на час їхньої гостини. Мушу признатися, що перспектива слухати заголосну та, на мою думку, немелодійну музику мене зовсім не притягає і ми могли б собі упрянувати далеко приємніший вечір. Із другої сторони, не можу погодитися з думкою, щоб лишати молоде товариство вдома без опіки дорослих. Чи я справді перечулена мама, яка не може усвідомити собі, що її діти доростають?

Старомодна

Мені виглядає, що дітей, навіть „майже дорослих“, не можна самих лишати вдома в ситуації, яку ви описуєте. Це не означає, що ви не маєте до ваших дітей довіря, чи що вони на нього не заслуговують. Однак, запрошуючи чужих людей, ви берете за них відповідальність. Під впливом забави, музики та загальної веселости, може зайти обставина, що буде потребувати дорослого розсудку. До хати може зайти непроханий гість. Хтось із гостей може захворіти. Це тільки кілька можливостей, коли ви станете у великій пригоді. Дай, Боже, щоб ваша присутність була лише „в резерві“. Але ради спокійної совісті раджу вам заздалегідь зажити аспірину та озброїться цікавою книжкою. Ви можете помогти привітати гостей, щоб вони мали запевнення, що в хаті є опіка, а потому замкнутися у своїй кімнаті. В майбутньому запевніться, що коли ваші діти йдуть у гостину, будуть там мати також дорослу опіку.

Мушка

НОВІ КНИЖКИ

Марко Вовчок: *Маруся*, Повесть. З французького видання П.—Ж. Сталя. У століття першодруку. Бібліотека Молоді, ОПЛДМ, Торонтс—Нью Йорк, 1971. 159 ст.

Мабуть немає поміж нами нікого, хто не знав би „Марусі“ та не знав би клопотів, що їх вона зазнавала, поки появилася українською мовою. Однак, показується, що ця „Маруся“, яку ми запізнали в дитинстві, все ще була „куца“. Тепер перед нами розкішне, нове видання, з яким раджу запізнатися всім, у тому числі й тим, що вже читали давніші видання „Марусі“. Зовнішній вигляд книжки надзвичайно охайний, папір добрий, друк виразний, ілюстрації виконані по-мистецьки. Усе це разом повинно заохотити молодь стати власником цієї цінної книги.

МЗО

Чи ви вже подарували міській бібліотеці „Дух Полум'я“ — твори Л. Українки англійською мовою?

З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ і НОВИМ РОКОМ
пересилаємо сердечні побажання всього добра
Головній Управі, Окружній Раді й усім Відділам СУА

99 Відділ СУА ім. Лесі Українки
у Вотервільті

НАШЕ ЖИТТЯ — СІЧЕНЬ, 1972

Молодий таланти 1971 р.

Не так давно появилась у преси вістка про те, що проф. Марти Богачевській-Хом'як Державний Фонд для Гуманістичних Наук признав стипендію. Це чергове осягнення заважило на рішенні Редакційної Колегії „Нашого Життя“, яка признала саме її „молодим талантом 1971 року“.

Готуючись до розмови із п-ні Мартою роздумую про що говорити з молодшою жінкою, що займається поважною науковою працею, а при тому є одружена з відомим журналістом Ростиславом Хом'яком та є матір'ю двох дочок. Хочеться познайомитись не тільки з завданнями, що їх повинна вона виконати, як стипендистка такого важливого фонду, але теж в теорії та практиці з ситуацією працюючої жінки, матері та дружини. Із точки погляду цієї другої проблеми, пропозиція поговорити таки у домі п-ви Хом'яків мені подобається. Жінка-науковець у себе вдома в окруженні своєї сім'ї!

Спершу прршу поінформувати мене про саму стипендію та завдання, пов'язані з нею.

Для допомоги розвитку гуманістичних наук Американський Конгрес створив шість років тому „Нешенал Ендавмент фор Гюманітіс“. Цей фонд розділює річно всього тільки біля 100 стипендій із поділом для науковців до 35 року життя і понад 35 літ життя. У Нью Йоркському Стейті признано 16 стипендій. Кандидатів — по одному із кожної інституції — пропсують президенти каледжів, висилаючи пропозиції до централі фондції. Фондація зацікавлена темами, що заходять поза одну дисципліну, наприклад стисло історичну, а заторкують різні науки як філософію, історію літератури, критику, релігію, соціологію. Тема праці проф. Богачевської-Хом'як — це група філософів російської імперії, що були предтечами сучасного екзистенціалізму. Найбільш відомий із них Володимир Соловйов. Він був спо-

віднений із українським філософом Григорієм Сковородою. Особливо цікавить нашу вчену спосіб, за допомогою якого філософія, а особливо ідеалістична метафізика, та в деякій мірі релігія, допомогли інтелігентам з російської імперії побороти почуття особистого відчуження і політичної апатії. Згодом їхня праця уможливила розвиток лібералізму в їхній країні. Очевидно ця стипендія, цей успіх в'яжеться та є вислідом попередніх студій і праць проф. Марти Хом'як.

Після закінчення середньої школи-Академії Св. Василя у Факс Чейзі — Марта Богачевська здобула титул бакалавра В.А. на Пенсильвенійському Університеті. Ідучи за тодішньою „модою“ для д'вчат думала про бібліотекарство, але після корсткої вакаційної

практики в бібліотеці — постановила студіювати... історію. Титул магістра МА добула на Колюмбійському Університеті. Її працю з Пенсильв. Університету на тему „Всена Народів: 1848 рік у Східній Галичині“ пррф. Оскар Галецькі признав, після малих доповнень, за працю магістерську. Появилася всна спрсла у виданнях Наук. Т-ва ім. Шевченка як окрема книжка.

Підготовні курси до докторату перейшла в Колюмбійському Університеті. Після ригсрозів, пишучи вже працю, — вчила у каледжі в Нью Джерзі, хоч рівночасно писати працю і вчити — нелегка справа. Якраз закінчила чорновик докторської праці, коли народилася їй перша донечка Таня, а коли дитині і сповнився рік — боронила докторську працю на тему:

Проф. Марта Богачевська-Хом'як і її доньки Дора (зліва) і Таня.
Mrs. Marta Bohachewska-Chomiak, Assistant Professor of history at Manhattanville Sollege, with her daughters, Dora and Tanya.

„Сергій Трубецький — студія російської інтелігенції“.

До праці на тему з російської історії склонило її те, що це завдання було трудне і хотілося спробувати свої сили. Катедри східноєвропейських, а особливо російських студій, в Колумбійському Університеті обсажені дуже добрими силами, підносять цікаві проблеми і це саме притягає. Історія не обмежується до фактів, а досліджує співвідношення різних проблем, впливів, інтерпретує факти. Можна мати ширший і новий погляд на історію. Ми переконані, що знаємо все про нашу історію, а поміж американцями є такі що студіюють і зглиблюють та відкривають багато нових, цікавих, невідомих нам обставин та подій. Такий підхід може відкрити багато нового, чим можна би імпонувати нашій молоді та зберегти її для нашого народу. Наприклад хто знає, що саме українці були тими, які організували у XVI столітті вище шкільництво на території Східної Європи?

Здобувши докторат, від 1968 р. працює проф. Богачевська-Хом'як на становищі асистента-професора історії в Мангтанвіл Колледжі у Пурчас біля Нью Йорку.

Крім книжки, про яку згадано вище, її статті друкуються у „Сучасності“. Є вона автором довідки про Директорію Української Народної Республіки. Тепер готує доповідь про студентські заворушення в Російській Імперії, що її має виголосити на Центральній Конвенції Славистів у Вашингтонському Університеті в Ст. Люїс, Мізурі.

Пробувала свого пера теж у поезії, а переклади української поезії на англійську мову ввійшли до книжки, що її видав проф. Юрій Луцький в Канаді.

Проф. Богачевська-Хом'як є членом Наукового Товариства ім. Шенченка, УВАН-у, Українського Історичного Товариства та Американських Професійних Товариств.

Як зорганізує свою працю у цьому стипендійному році?

Щоб виконати завдання, одержала відпустку від університетських викладів. Іменована на цей рік науковцем-гостем Колумбійського Університету і співробітником дослідного центру в Гар-

варді. У тих центрах буде збирати матеріали, а вдома буде писати працю. Ця можливість дає нагоду перебувати більше з дітьми. Вони частенько граються в кімнаті, де вона працює. Старається бути присутня, коли вони рано встають а ввечері йдуть спати.

Вже попередньо мені доводилося бачити паню Марту у ролі мами, коли вона відправляла до Музичного Садку Галини Кузьми свою старшу (4½ річну) доню Таню, ніжне чарівне ясноволосе з чорними очима дівчатко. Вдома зустрічаю молодшу, незвичайно рухливу та енергійну доню — Дору (2½ літ).

— Це стверджений факт — каже пані Марта — що коли мама не має ніяких заінтересовань поза дітьми, якими весь день „живе“, то це впливає гамуюче на розвиток дитини і вони бувають менш інтелігентні від тих дітей, що їх мами мають свою працю чи зацікавлення крім дітей. Пані Марта дуже жаліє, що Галина Кузьма не веде садочка для найменших. Тепер вона раз у тиждень водить дівчатка до Світлички Союзу Українок Америки в Школі св. Юра. Сама навіть прийняла там функцію скарбника. Світличкою займається п-і Марта Данилюк з СУА.

До звичайних господарських зайнятть в п-ва Хом'яків дійшла ще додаткова праця дому, вони ж бо купили дім і його змодернізували. Оглядаю те, що господарі власноручно зробили. У цьому домі живуть теж батьки пані Марти, які очевидно допомагають в опіці над дітьми і в господарстві. Це для обох сторін вигідніше, бо до того часу мама пані Марти — пані Слава Богачевська — працювала зарібково.

Сама пані Марта любить варити. У академічних кругах дуже прийнято розривкою тепер є запрошувати на вечері. При цьому пані Марта робить зауваження, що ми повинні тісніше зживатися з американцями.

Повертаючи ще до своєї стипендії, то плянує вона виїхати на місяць до Гарварду. В плані є теж виїзд до Гельсінкі і Москви. Тут заторкуємо справи неоднакового відношення до жінок і чоловіків в університетах. У анкеті на виїзд до Гельсінкі є для мужчин запит

чи жінка й діти їдуть, бо тоді для них дістається гроші. Цього питання у запитниках для жінок немає, а якраз пані Марта хотіла б, щоб чоловік і діти поїхали з нею. Коли жінка старається про наукову працю, її питають, як вона думає погодити це з обов'язками жінки й матері. Чоловікам таких питань не ставлять.

Під час студій не раз трапляється дискримінація жінок. Дівчата наприклад дуже рідко коли дістають стипендії. Цікаве теж те, що жінка якраз своїм виглядом нерозв'язно цю дискримінацію та здобуває признання за наукову працю. Професор Марта з усіхом каже, що при обороні її докторської праці дуже їй допомогли червички на високих підборах.

Якщо йдеться про неї, то у студіях і праці дуже допомогла їй атмосфера дому її батьків, що дали їй українське виховання, а в яких завжди знаходила зрозуміння, хоч вони не мали привички хвалити своїх дітей.

Була пані Марта чинною пластункою та перейшла усі ступені пластування, але тепер, коли не стати їй на включення у виховну роботу то й не може роздрібнювати своєї праці — тому хоч цікавиться Пластом, але до нього не належить.

Професор Марта Богачевська-Хом'як відома зі свого блискотливого, а буває й гострого дотепу. Переплітана цим була і наша розмова, але ж дала вона стільки матеріалу, що вже нічого більше не можна змістити у тісних рячках цього допису.

Одне загальне враження, що його дала ця розмова та побут у її домі — це те, що ця молода пані змагає до того, щоб нічого з життя не пропустити, не оминати; бути і вченою, і дружиною, і матір'ю, і дочкою. Працювати, студіювати, але і розважатись. Оскільки це можливе то тільки завдяки вмілому організуванню свого часу, здібностей, праці та дозвілля.

Пригадується з вірша Кіплінга п.н. „Якщо“:

„Якщо сповниш минаючу хвилину
Прецінним змістом шістдесят
секунд —

Тоді — твій світ, з усім добром...“

Уляна Любович

ПРИЗНАННЯ ДЛЯ АРТИСТКИ

Віра Левицька

Ukrainian artist Vira Levytska recited a poem at the centenary celebration of Lesya Ukrainka

Однією з атракцій мистецької програми в часі Свята Лесі Українки в Клівленді був виступ артистки Віри Левицької (гл. звідомлення у дописі „Свято Лесі Українки“). Цьому своєму захопленню дала вираз п-ні д-р Нагалія Пазунок, секретар Світового Комітету для відзначення роковин Лесі Українки. Артистка отримала від неї такого листа:

Дорога Пані Віро!

Після Вашого блискучого виступу — у мене багато переживань.

Ви — великий мистець — і як хочете, докажу Вам, чому саме. Бачите, мистець творить і змушує — без примусу! — переживати тих, хто його творчість сприймає. Я багато разів читала Вами виголошений вірш. Але я, видно, ніколи вповні не сприймала його, — аж до вислухання Вашої рецитації. Своєю інтерпретацією творця Ви відкрили нове в нім, ту глибину, яка живе в давнині віків наших і в духові нашої нації.

Тільки українка могла так виголосити цей вірш Лесі Українки. Там була і мудрість, був трагізм, і була безмежна туга, і було похоронне голосяння, і був спалах надій і віри в свою неповторну і незнищену націю. Така симбіоза може вдатися тільки справжньому мистцеві. Пані Віро, якщо б Ви більше нічого не створили — окрім такої рецитації цього вірша (а Ви

створили багато креацій!), то не даремне було Ваше життя мисткині. Адже Ви заторкнули найтайніші струни людського ества! А молодь! Я дивилася з трибуни на ті юні личка, що були наче приковані до Ваших уст, коли Ви говорили.

Дякую Вам за ту незабутню хвилину великого емоційного зрушення.

Ваша Наталя

Наші градуантки

Досі тільки Округа Рочестеру прислала нам свій список. Тепер спробуємо подати градуанток Округи Філядельфії, хоч він неповний. Але прохаємо батьків наших градуанток — подати нам дані про своїх дочок, а ми помістимо їх пізніше.

Христина Розалія Швед, студії педагогіки із спеціальністю навчання дітей етнічних груп у Темпл університеті із ступнем бакалавра. Є членом Пласту. Тепер є старшою пластункою і доволітньою виховницею. Плянує продовжувати студії лінгвістики, щоб досягнути магістерію. Рівночасно думає вчити в початковій школі англійську мову.

Христина Ореста Білінська, студії соціології в Пеннсилвенійському університеті із ступнем бакалавра. Закінчила також усі українські курси в тому університеті. Є членом Пласту. Тепер належить до куреня старших пластунок „Перші Стежі“. Є активною членкою Укр. Студ. Громади у Філядельфії, де два роки була секретарем. Тепер є директором Студентського Комітету Суспільної Служби при ЗУАДКомітеті. Плянує продовжувати студії для досягнення магістерії з соціології і суспільної служби.

Мотря Кушнір-Куліш, студії англійської мови і літератури в Темпл університеті із ступнем В.А. Тепер є співредакторкою Журналу Модерної Літератури, що видається в тому ж університеті. Була членкою Пласту й є активною членкою Укр. Студ. Громади у Філядельфії. Плянує досягнути магістерію в ділянці кінематографії.

Доповнення

49 Відділ СУА ім. Ольги Басараб у Бофало просить нас повідомити, що п-ні Софія Райца-Лепка не закінчила студій економії, як було подано в ч. 7 Н. Ж. ст. 14, а студії правил вільного ринку („маркетинг“). Також не студіювала в Торговельному Каледжі в Бофало, а Каледжі Кенізіюс у тому ж місті. За недогляд перепрошуємо.

ВІТАЄМО НОВУ СИЛУ

В нашій Ред. Колегії зайшла зміна. У списку на нашій обгортці появилось наймення, що має вже велику ціну в нашій літературі. До складу наших найтісніших співробітниць увійшла Ганна Черінь.

Ганна Черінь найбільш відома, як поетка й її ліричні вірші вже покладені на музику. Залюбки також читаються її сповідання й новели. Та її творчість для дітей менш відома. А легкість віршування, притаманна цій поетці, дає їй змогу достосуватись до дитячого сприймання. І тому в дитячій пресі часто зустрічаємо її вірші. Згодом збирала їх у невеличку збірку п. н. „Братік і сестричка“. Децю пізніше вийшла її книжечка для дітей „Листування“.

Тому з радістю подаємо нашим читачам до відома, що від січня 1972 р. відділ „Нашим малютам“ провадитиме Ганна Черінь. Вітаємо цю нову член-

Ганна Черінь

Writer Hanna Cherin is now in charge of the children's page of "Our Life"

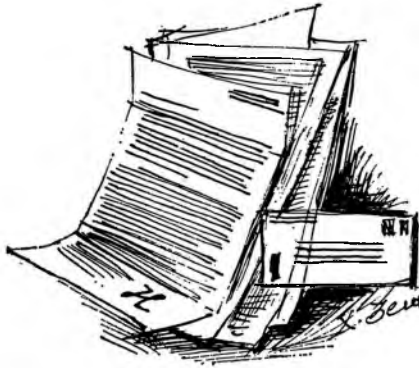
ку в нашому редакційному гурті і бажаємо їй продовжувати працю, що її з таким успіхом започаткувала в 1951 році пок. Марія Юркевич.

ПОДЯКА

Вселаскавий Господь дозволив досягнути моїй Дорогій Мамі, Антонії Городиській, 85 років трудолюбивого життя.

Бажаючи Дорогій Мамі обильних Божих ласк і многих літ, складаю 10 дол. на пресовий фонд журналу „Наше Життя“ Дочка Ірина Іванчишин

Із листів до Редакції

Я сподівалася, що хтось відгукнеться...

Ми так звикли до „Нашого Життя“, що видання цього журналу сприймаємо, як щось звичайне, буденне, а може, як для когось, — то навіть не дуже потрібне. Але люди, що не належать до США, особливо чоловіки, які розуміють важливість своєї преси і труднощі, з якими приходиться видавати журнал, подивляють і захоплюються нашою організацією, що спроможна видавати регулярно, на протязі більш як 25 років, місячник, не дивлячись на безліч перешкод, які мусить переборювати.

Щоб і надалі наш журнал виходив і зростає, кожна з нас мусить виконувати свій громадський обов'язок, підтримувати свою пресу, передплачувати „Наше Життя“.

Ми в Союзі Українок Америки — єдиний Відділ, що складається з православних жінок. Ми власне репрезентуємо в США православне жіноцтво, що проживаючи давніш поза залізною заслоною, було позбавлене свого незалежного журналу. Тому вміємо його оцінити.

Дехто нарікає, що журнал нецікавий. „Наше Життя“ розраховане на велику кількість українських жінок — різного віку, з різним культурним рівнем, із різноманітними зацікавленнями. Один допис може подобатись комусь, а для інших він зовсім нецікавий. Кожна з нас може вносити свої побажання щодо змісту чи оформлення журналу. Не слід тільки нарікати, а самим триматися осторонь цієї справи.

Якось я написала до журналу коротенький допис, висловила свою думку щодо Річних Зборів Окр. Ради. Сподівалася, що хтось відгукнеться і висловить свою думку. Також пані редакторка заохочувала до того Союзнок, але... надаремне. Написала лиш

п-ні Марія Євсєвська, бо в тому часі була організаційною референткою. Чому наші членки такі пасивні в тій справі?

Лариса Дончук
пресова реф. 44 Відділу США
у Філядельфії

З НЮ ДЕЛІ ДО АГРИ

(Докінчення зі стор. 7-ої)

ред басом — невідомо. Мабуть стільки в неї відношення до 20 століття!

Слід сказати, що водії туристичних автобусів неабиякі фахівці! Скажім, буває таке: час від часу стоїть авто при дорозі, фактично займає пів дороги. Треба його обминуть, а тут як на лихо з'являється з протилежної сторони вантажне авто. В Індії діє закон феноменального себеприятання. Люди не ходять одинцем, а гурмами, авта на шляху все по кілька разом, велосипедники їздять по 10-20 вкупі. Отож наш автобус і вантажник наближаються до себе зі швидкістю 50 миль. Виглядає, що розминуться буде неможливо, бо то авто забрало чи не третину дороги. Слід було б якоюсь із шоферів „баса“ чи вантажника зменшити швидкість, щоб не стрінутись точно там, де стоїть згадане авто. Та ні! Женуть далі, жижки йдуть по шкурі, що станеться. Точно біля стоячого авта „бас“ і вантажник роблять гостре латинське С, вив'юняються сюди-туди і розминаються. Слава Богу!

За кілька миль подібна ситуація. Стягь два автобуси край дороги, водії стали серед дороги на розмову. Мало міся автобусові проїхати поміж тими „басами“, а тут суне особове авто з протилежної сторони. Водії мигом розскачилися, сюди-туди авто і „бас“ розминулися, тільки потурбували водіїв на розмові. Після п'яти-шести разів таких в'юнків маневрів родиться враження, що це рутинна в Індії. Мовляв, ми таки втнемо, і — вдається. В місті такі маневри — це закон і то твердий закон вуличного руху. Всі їздять, як хочуть і нещасливих випадків немає.

(Докінчення буде)

Замість квітів

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжу могилу бл. п. Василя Захарчука, батька нашої членки п-ні Ольги Войтів, пересилаємо 5 дол. на Фонд Укр. Церкви в Потребі. Родині висловлюємо щире співчуття.

Управа 9 Відділу США
в Бінгемтоні, Н. Й.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжу могилу бл. п. Володимира Бука, чоловіка нашої членки Лідії Бук, складаємо 10 дол. на Фонд Мати й Дитина

90 Відділ США ім. Олени Степанів
у Філядельфії

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Анни Завадівської, яка упокоїлася на рідних землях у с. Слобода Золота, складаю 10 дол. на прес. фонд Н. Ж., а рідні Покійної висловлюємо щире співчуття

Ольга й Іван Федчишини
Дітройт, Миш.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжу могилу бл. п. Олени Цегельської складаємо 20 дол. на дитячу сторінку Н. Ж., якої вона була співробітницею

Віра і д-р Володимир Кліш
Філядельфія

У ПАМ'ЯТЬ незабутньої приятельки бл. п. Анни Оришкевич складаю 5 дол. на Фонд Укр. Церкви в Потребі
Марія Голуб, Каламазу

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу довголітньої нашої працівниці бл. п. Стефанії Заплітної складаю 5 дол. на пресовий фонд Н. Ж.

Ірина Козаченко, Дітройт

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могили бл. п. Анни Сиротюк і Марії Гробельської складає 10 дол. на прес. фонд Н. Ж.

Анна Олійник, Філядельфія

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжу могилу бл. п. Мар'яни Мельник жертвую 10 дол. на пресовий фонд Н. Ж., а 6 дол. на передплату журналу для бабусі.

Галина Гриневич-Гувер

В ПАМ'ЯТЬ другої річниці смерті (7 січня) бл. п. батька родини Ольшанівських складаю 5 дол. на пресовий фонд Н. Ж.

Аня Літинська з дітьми і внуками
у Філядельфії

НА ЗГАДКУ бл. п. сусідки Катерини Наболотної складаю 20 дол. на Пенсійний Фонд США

Надія Касянчук, Трой

Олена Бардаль,
стипендистка 10 Відділу
СUA у Філядельфії

Катруся Хом'як
стипендистка 64 Відділу
СUA в Нью Йорку

Теодосія Крива
стипендистка 89 Відділу
СUA в Кергонксоні

Ukrainian girls in Brazil are supported by UNWLA Branches in their studies

Наші стипендистки

Наші читачки вже познайомлені з програмою Інституту св. Ольги у Прудентополі, Бразилія. Ця установа, заснована Катехитками Серця Ісусового, дає змогу навчатись кільком десяткам дівчат у Школі Домашнього Господарства. Окрім того в Інституті мешкають також дівчата, що відвідують різні школи в місцевості. Всі вони походять з українських родин у поближких і дальших селах (у Бразилії їх звать „колоніями“) й їх незамжні батьки не в силі дати їм цієї освіти. Інститут св. Ольги також шукає підтримки для цієї своєї акції.

Оце намагання Катехиток Серця Ісусового знайшло відгук у наших Відділах. У ч. 1 Н. Ж. з 1971 року ми подали перших трьох стипендісток, що ними опікуються Відділи — 33 із Клівленду, 68 із Сиракуз і 101 із Шикаго. Стипендистки відвідують середні школи або університет і стануть незабаром професіоналістками. В цьому й змісл нашої допомоги, що повинна скріпити наше поселення в Бразилії.

У міжчасі дальші Відділи СUA зголосили охоту — заопікуватись стипендісткою. Один із них — 64 Відділ у Нью Йорку — ще від 1969 року допомагає Катерині Хом'як та щойно тепер удалось дістати їй світлину. Знов 10 Відділ СUA ім. Лесі Українки з Філядельфії перебрав опіку над Оленою Бардаль, а 89 Відділ СUA ім. Лесі Українки з Кергонксону опікується Теодосією Кривою.

Ми раді, що можемо подати короткі життєписи цих здібних дівчат.

Олена Бардаль, народжена 1947 р. на лінії Іваї-Парана. В родині Йосипа й Марії Бардаль (обидвое народжені в Бразилії) є шестеро дітей, з того четверо залишилось на колонії, одна сестра є вчителькою. Олену прийняли до Інституту св. Ольги в 1963 р. до Школи Домашнього Господарства. Тут перейшла підготовний курс до гімназії, яку закінчила в 1968 році. В 1969 р. вступила до учительської семінарії і вчиться тепер на 3-му році.

В останньому часі батько її захворів на серце й Олена використовує кожен вільний день, щоб відвідати батьків, які живуть у віддалі 75 км. від Прудентополя.

Катерина Хом'як народилася в 1945 році в Антонію Олінто в Бразилії. Її батьки теж там народились, а дід і баба приїхали малими дітьми з України. В родині Степана й Анастасії Хом'яків є шестеро дітей. Із них Катря вчиться в учительській семінарії, а молодша сестра Антонія ходить до гімназії в Курітібі.

Катрю прийняли до Інституту св. Ольги в 1960 р. Там вона закінчила початкову освіту, гімназію і школу дом. господарства. А в 1967 р. переїхала до Колегії св. Ольги в Іваїпоран, де є школа й інтернат для дітей. Тут вона допомагає вчити і пильнувати діток і відвідує третю класу учительської семінарії. Колегія св. Ольги теж бореться з труднощами, бо це діти з убогих родин, що не в силі платити за своє утримання. Отже Колегією заряджує тепер 5 студен-

ток, три з них відвідують учительську семінарію, а дві гімназію. Їх праця поділена. У вільних годинах одні варять, другі працюють у городі, треті навчають дітей.

За надіслані гроші Катря може вирівняти оплату за навчання, що в Бразилії досить висока. Також удалось їй полікувати зуби, що вже довгий час її боліли. Одяг вона отримує з Інституту, де завдяки посилкам із ЗСА й Канади, все щось виберуть для неї готове, або перешиють.

Теодосія Крива народилася в 1942 році на колонії Салтіно в Іваї, Парана. Початкову освіту й гімназію відбула в Інституті св. Ольги в Прудентополі. Потім прожила три роки вдома, доглядаючи хвору маму. У 1962 р. повернулася до Інституту і тут по 3-х роках закінчила учительську семінарію. У 1965 р. переїхала до Курітіби, де — перебуваючи в Колегії св. Ольги — працювала як вчителька в школі Преосвященного Кир Йосифа Мартинця. Рівночасно вечорами підготовлялася до вступу на університетські студії. В 1969 р. здала вступний іспит на факультет одонтології.

Навчання на факультеті цілоденне, отже Теодосія Крива мусіла покинути вчительську працю. Тепер навчається на третьому році з підтримкою Інституту. Стипендія дає їй змогу закупувати одонтологічний матеріал, бо це студенти мусять самі оплачувати, а він у Бразилії дорогий.

ПІДВИШКА НАЛЕЖНОСТЕЙ ВІДДІЛІВ СUA

XVI Конвенція СUA ухвалила підвишку належностей до Централі з огляду на розбудову завдань і загальну підвишку цін. Про те повідомлено Відділи СUA у вересні ц. р., подаючи кожному Відділові обчислення його доплат. Відділи почали негайно вплачувати оці доплати. До тепер внесли їх Відділи: 1, 4, 64 з Нью Йорку, 7 з Акрону, 12, 30 з Клівленду, 13 із Честеру, 16 із Міннеаполісу, 20, 43, 90, 98 із Філядельфії, 21 із Брукліну, 27 із Піттсбургу, 28, 32 із Ньюарку, 29, 36, 84 із Шикаго, 31 із Толідо, 46, 47 із Рочестеру, 51 із Милвокі, 54 із Вілмінгтону, 57 з Ютіки, 58, 96 із Дітройту, 66 із Нью Гейвену, 70 із Пассейку, 71 із Джерзі Ситі, 82 із Бронксу, 89 із Кергонксону, 91 із Бетлегему, 92 із Менвілу, 93 із Гартфорду, 95 із Бейону, 100 із Картерету, 103 із Гемстеду. Більша частина Відділів ще не вирівняла своїх оплат за 1971 р. Прохаємо поспішитися з тим,

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

РОЧЕСТЕР, Н. Й.

З волі Всевишнього 22 серпня 1971 р. відійшла від нас у вічність по довгій, важкій недузі, наша довголітня членка бл. п. Люся Барвінок-Карабіневич-Лопухович. Бл. п. Люся Карабіневич уроди-

Бл. п. Люся Карабіневич-Лопухович
Late artist Lusya Karabinevych-Lopukhovich was a member of the UNWLA Br. 47 in Rochester, N. Y.

лася 10 серпня 1896 р. в Борзні на Чернігівщині в козацькій родині. Училася в Київській середній школі, а проживала постійно на Поділлі. Від 19 року життя стала артисткою театру Миколи Карповича Садовського, а після Наддніпрянського Театру і театру М. Бенцаля. Ці театри відіграли почесну роль розбудження національної свідомості та театральної культури в Галичині між I і II світовими війнами. Люся Карабіневич була талановитою акторкою і режисеркою, широко любила театр і з гідністю виконувала роль „жрекині Мельпомени“. Мандрівний театр — це було повне посвята, труду завдання, важке своїм скитальчим побутом. На еміграції, в скитальчих таборах працювала як режисер аматорських гуртків. Багато труду і любови вкладала для постановки дитячих вистав. До ЗСА приїхала в 1949 р. і зразу включилася в працю в допомогових комітетах, в церкві і школі. За ці 22 роки в Рочестері майже кожна академія,

Для нашого журналу

У Різдвяному часі наші прихильниці постарались придбати нових передплатниць. Приємно нам ствердити, що багато з них уфундували Наше Життя, як подарунок своїм близьким чи знайомим. Ми щиро вдячні тим, що разом із нами стараються впровадити наш журнал в кожну українську родину.

Дві наші прихильниці отримують не тільки подяку, а також по примірнику перекладу Лесі Українки „Дух Полум'я“. Вони здобули нам уже 5 передплатниць і за це їм таке признання. Це є п-ні Ольга Курчак з Іст Медов і п-ні Ірина Шмігель із Рочестеру. Спасибі Вам!

Приєднали нам нових передплатниць:

Бронислава Баб'як, Шикаго	1	Ольга Курчак, Іст Медов (103 В.)	2
Лариса Дончук, Філяд. (44 Відд.)	1	Ірина Кіндрачук, Ірвінгтон (28 В.)	1
Надія Денисенко, Дітройт (96 В.)	1	Ірина Лужецька, Рочестер (46 В.)	1
Ольга Дем'янчук, Парма	1	Ангелина Самбірська, Шикаго	1
Фльора Дорошенко, Ірвінгтон (28)	3	Ірина Шмігель, Рочестер (47 В.)	2
Марія Ісак, Торонто	2	Надія Зінкевич, Балтимор (59 В.)	1
Марія Кубрак, Вергевіл	1	Ірина Залипа, Істон	1
Анна Курилко, Сиракузи (68 В.)	1	А. Зубик, Торонто	1

АДМІНІСТРАЦІЯ НАШОГО ЖИТТЯ

концерт, вистава діставали визначну допомогу від своєї жрекині мистецтва. На окреме відзначення заслуговує її праця з пластовою молоддю, як організатор і режисер вистав.

Бл. п. Люся Карабіневич була членом багатьох організацій в Рочестері. В нашому 47 Відділі СУА провадила два роки Дитячу Світличку. Працювала теж ревно в православній церкві св. Покрови, де провадила садочок і вчила в школі українознавства.

*

Важким сумом пройняла всіх вістка, що 28 вересня 1971 р. відійшла у вічність по довгій і тяжкій недузі бл. п. **Ольга Корчинська з дому Мельник**. Членка і буваша секретака нашого 47-го Відділу СУА в Рочестері, Н. Й. Прихильниця СФУЖО.

Народилася 1912 р. в селі Небилів, пов. Калуш. Учительський семінар закінчила в Яворові.

О. Корчинська була людиною великого серця, милої вдачі, все з запалом активна до помочі у громадських і церковних організаціях, як у рідному краю, так і на еміграції. Була улюбленою учителькою дітей у парохіяльних школах і зацеплювала у них любов до рідної Церкви і Батьківщини України. Була глибоко релігійна і цю віру вщепила у молоді серця своїх доньок.

Покійна залишила у глибокому смутку чоловіка о. Володими-

ра, доньку Лідію Дихдалу з чоловіком Юрієм і дітьми; доньку Нелю Лехман з чоловіком Бог-

Бл. п. Ольга Корчинська

Late Olha Korchynska was a member of the UNWLA Branch 47 in Rochester, N. Y.

даном і дітьми. Брата о. Венедикта та Дмитра і Евдокію — брата і сестру в Україні.

Глибоко в пам'яті і пошані заховані її наш 47 Відділ і ціла наша громада в Рочестері.

Управа 47 Відділу СУА
ім. Лесі Українки

Замість квітів

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу нашого дорогого д-ра Миколи Гайдака, професора Міннесотського Університету, складаємо 25 дол. на Музей Народної Творчості в Нью Йорку.

Д-р Роман і Софія Крупки
з родиною в Шикаго

Вісті з Централі

Місяці січень і лютий присвячені культ. освітній праці в нашій організації. До цього вже підготувались наші Відділи, одержавши плян праці культ. освітньої референтури. Наші Округи відзначають спільно 30-ліття поетки Олени Теліги, що згинула в Києві з рук окупанта. Відділи запізнаються з матеріалами про Агатангела Кримського, одного зі „сторічників“ минулого року.

У тому часі слід подбати також про пожертву на видання Біографічного словника української жінки англ. мовою. Цей проект XVI. Конвенції СУА вже опрацьовує Ред. Колегія, підготовляючи потрібні матеріали.

**

Новиною праці молодечих Відділів є „організаційні майстерні“. Їх головним завданням є — пізнання організаційних засад і проблем громадського життя. Участь беруть у ній близько положені два чи три молодечі Відділи. Можна це навіть включити в місячні сходини котрогось Відділу. На ведучу такою майстернею слід запросити досвідчену громадську діячку, найкраще замісцеву.

У програмі організаційної майстерні повинна знайтися одна тема, що її могла б насвітлити ведуча. На початок радимо взяти „Пізнаймо свою організацію — статут, історію, членство і провід“. Це дасть привід до численних запитів і думок, з яких вийде оживлена дискусія. А це найкраще залишається в пам'яті.

Н. Даниленко

**

Дошкільне виховання набирає щораз більше значення в нашій громаді. Це наставлення батьків і громади слід використати, закладаючи нові Світлички по Округах. Щоб Дитяча Світличка почала нормально працювати із шкільним роком, треба багато праці проробити до того часу: зібрати в першу чергу списки дітей у дошкільному віці, переговорити з батьками, підшукати приміщення та фахову силу, що буде вести Світличку.

Коли немає фахових сил, слід зимою в Окрузі перевести курс учительок дошкільця. За матеріалами просимо звертатися до Централі. До наступної Конвенції треба подвоїти число Світличок!

**

В лютому 1972 року припадає 30-ліття героїської смерті Олени Теліги. Як талановита поетка вона збагатила українську літературу. Як українка-патріотка вона дала приклад активного борця за незалежність своєї нації. Будучи безкомпромісовою і непохитною в своїх переконаннях, Олена Теліга згідно з цими засадами вела свою працю, за що й заплатила життям.

Звертаємося до всіх Округ СУА, щоб вони після своїх можливостей гідно відзначили пам'ять Олени Теліги, організуючи літературні вечори чи академії.

Статті про Олену Телігу та вибір з її творчості будуть розіслані своєчасно до всіх Округ.

Любов Волинець

**

Всі клітини нашої організації закінчують свій фінансовий рік із днем 31 грудня 1971 р. без огляду на те, коли в них будуть відбуватися Річні Збори. Тому з днем 31 грудня 1971 р. слід замкнути касову книгу. Замкнення мусить бути точне з узглядненням решти (сальда) з попереднього року і виказанням кінцевого сальда, себто готівки в касі чи в банку на кінець 1971 р.

Добре ведена касова книга, зладжена на підставі зразку, що його минулого року розіслала Централя СУА всім Відділам, є підставою точного виготовлення фінансових звітів до Централі СУА і до Податкового Уряду.

Формуляр податкового зізнання повинен кожен Відділ дістати з місцевого Податкового Уряду. Треба пам'ятати, що кожен Відділ має своє податкове число (identification number), яке тягнеться з року на рік. Його треба зберігати в актах. Коли б Відділ (новозаснований) ще не мав такого числа, то обов'язково повинен постаратись про нього. Реченець зі-

знання до податкового уряду є до 15 травня 1972 р. Цього реченця треба точно придержуватись, інакше грозить кара 10 дол. денно за спізнєння. Якщо який Відділ не може сам виготовити податкового звіту, повинен звернутися з тим до своєї Окр. Ради.

О. Муссаковська

**

Світлиці-Клюби для старших є виногою теперішнього часу. У великих осередках можна з успіхом і треба організувати клуби для старших (пенсіонерів), бо серед них є багато молоді та можуть бути дуже доброю підпорою для тих старших віком, що потребують моральної підтримки, живучи часто самотньо.

У менших громадах вказано організувати Світлиці-Клуби спільні для старших і середніх віком людей. Не вказано робити різких розмежувань віку, бо в малих громадах люди себе добре знають і можуть спільно, в прийнятній атмосфері й з корисною програмою приємно проводити час. При тому слід зазначити, що дуже часто жінки середнього віку, особливо ті, що вже виховали дітей, а не можуть з ентузіазмом узятися до якогось конструктивного діла, попадають у депресію. Для них перебування в гурті тих старших за них, яким вони, молодші, можуть прислужитися, є дуже помічне. Для старших знову ж, товариство молодших може бути й фактично є дуже стимулююче.

Обидва роди клубів є дуже корисні й хоча це новість у наших громадах, треба її впровадити в наше життя, хоча початково можна числитися з труднощами, поки люди не звикнуть до цієї корисної новості.

Т. Савицька

ВІТАЄМО

Вже давно чекали ми на оголошення новоприєднаних членок Округу Клівленду. Та Округа була зайнята підготовою Свята Лесі Українки і щойно тепер їх прислала. Небагато їх та тим сердечніше вітаємо їх у наших рядах!

31 ВІДДІЛ СУА, ТОЛІДО:

Варвара Дика

33 ВІДДІЛ СУА, КЛІВЛЕНД:

Ірина Подригуля

69 ВІДДІЛ СУА, ЛОРЕЙН:

Анна Деркач

Марія Сухарчук

ЕКЗЕКУТИВА СУА

З'їзд голів Окружних Рад

Окружні Ради СУА — це організаційні клітини, що мають важливе репрезентативне й адміністративне завдання. Вони опікуються і координують працю Відділів, положених в одному стейті чи одній околиці. Тому їх позиція в організації дуже важлива. Від їх справності й сили залежить розвиток Відділів та проведення в життя програми цілої організації.

У днях 13 і 14 листопада 1971 року відбувся у Філядельфії З'їзд голів Окр. Рад. Завданням його було з'ясувати найважливіші почини, намічені Конвенцією та введення певної системи в працю СУА, для кращого її впорядкування. Треба було також приглянутися труднощам, що є перешкодами в роботі.

В нараді, що почалася 13 листопада в 11-ій годині, взяли участь пп. О. Кіршак (Нью Йорк), І. Кіндрачук (Нью-арк), Н. Лопатинська (Філядельфія), І. Кашубинська (Клівленд), Л. Шандра (Шикаго). Виправдали свою відсутність пп. Я. Сена (Дітройт) і М. Когутяк (Рочестер). Окрім них у нараді взяли участь усі члени Екзекутиви.

З'їзд відкрила голова п-ні Л. Бурачинська молитвою. Пояснила значення цієї зустрічі, що відбувається вперше у праці СУА. Черговим виступом, згідно з програмою, була доповідь п-ні Івонни Рожанковської, місто голови, на тему усистематизування праці СУА і найважливіших починів цієї каденції.

Накреслиючи плани праці повинні ми уложити їх так, щоб уповні охоплювали певні ділянки в нашій громаді й були реальні. Краще зосередитися на небагатьох завданнях, але якнайкраще їх підготувати й виконати. В тій цілі потрібне впорядковане діловодство і добра звітність. Це повинні Окружні Ради собі усвідомити й того допильнувати.

Головні почини нашої організації тепер такі — розбудова Музею Нар. Творчості, впорядкування нашої видавничої діяльності, видання біографічного словника української жінки. Інші почини, як упорядкування фінансової підстави нашої організації і перестрою Нашого Життя обговорили інші доповідниці. Про журнал „Наше Життя“ реферувала його редакторка Л. Бурачинська. Зміст журналу теж вимагає обнови і кращих технічних засобів. Наклад його вже кілька літ стоїть на місці. Відчувається брак

оголошень, що є добрим джерелом доходу. Треба подумати над зміною редакції. Редакторка вже хоче відійти на відпочинок, а журнал треба достосувати для молодшої читачки.

Фінансова референтка Ольга Мусаковська звернула увагу на збільшення оплат Відділів до Централі, ухвалене на Конвенції. Пригадала впорядкування книговодства Відділів з огляду на податкове зізнання, що вже незабаром буде актуальне за 1971 рік. Висунула думку впровадити однотайну вкладку в усіх Відділах СУА.

Дискусія виявила становище голів Окр. Рад до порушених справ. У загальному всі погодились із тим, що наші плани праці надто широкі й їх треба обмежити. Краще впорядкування системи влегшить працю Округам. Найбільш пильним заходом вважають зладження картотеки членства, що повинна існувати у Відділах і Окружних Радах. Також конечно впорядкування діловодства в кожній ділянці праці. Референтка Округи й Відділу повинна мати свою течку, де збиратиме весь письмовий матеріал, як об'їзники, інструкції, листування. При уступленні зі свого посту зможе передати це своєї наслідниці.

Справою Музею Нар. Творчості всі були зацікавлені. Обговорено можливість збірки експонатів в Округах. Також наświetлено справу створення пересувної виставки, яка об'їхала б усі Округи. В цій виставці були б зразкові предмети з усіх ділянок нар. мистецтва, як також прозорки з відповідним текстом.

Видавнича ділянка починає набирати ваги в нашій організації, бо Відділи видають книжки і платівки. Однак ці видання не мають визначеного плану і через те постають труднощі із збутом. Окружні Ради повинні мати списки, а то й примірники тих видань, щоб могли тут допомагати. Головним видавничим проектом є біографічний словник української жінки англ. мовою, що вже підготовляється. Окружні Ради могли б допомогти цьому проекту, опрацьовуючи життєписи визначних Союзянок, що відійшли у вічність.

Усі погодились із тим, що журнал Наше Життя вимагає нашої уваги й підтримки. Висунуто проект, щоб кожна членка разом із вкладкою вплачувала передплату (Л. Шандра). Відділи повинні жертвувати на пресовий

фонд пропорційно до числа своїх членів (Н. Лопатинська). В журналі слід впровадити оголошення, і над тим повинні Відділи попрацювати (І. Кіндрачук). Для журналу треба створити запасний фонд у 50,000 дол., що дозволив би його розвивати, побільшити редакційний персонал і т. д. (І. Рожанковська). А тепер заки це все станеться — журнал повинен дістати від Відділів Різдвяний дар (О. Грабовенська).

Особливу увагу присвячено в дискусії членській вкладці. Всі погоджувались із тим, що членську вкладку у Відділах треба водночас змінити. Теперішня висота деяких вкладок не відповідає вимогам часу. Найкраще було б піднести її на 1 дол. місячно з тим, що пенсіонерки були б звільнені від вкладки, коли того забажають.

Доповідь про проблеми й труднощі Окружних Рад виголосила п-ні Осипа Грабовенська, місто голови. На першому місці поставила ефективність Окр. Ради, як адміністративної одиниці. В тому напрямку, окрім інших заходів, можуть допомогти Комісії, що повинні постати при кожній референтурі. Та й вирінає питання, чи не краще творити Окружну Раду з голів Відділів? Округи, що розкинені на великому просторі, мають знов інші труднощі. Їх варто поділити на менші адміністративні одиниці.

Контакт Екзекутиви з Округою найкраще встановиться при допомозі об'їздки. Однією з важливих проблем є — активізація членства і над цим Окружні Ради повинні застанувитись.

Постава до проявів громадського життя показує, що Окружні Ради дуже радо включаються у місцеві проекти. Це утруднює їм виконання програми власної організації. Треба вміти знайти „золоту середину“, щоб іти з громадою, але проекти власної організації ставити на першому місці.

Дискусія проходила дуже оживлено. Голови Окр. Рад вимагали влаштування семінара для референток, що дав би їм погляд на їх роль в Окрузі. Підкресливали, що окрім об'їздки членів Екзекутиви слід улаштувати Міжокружні Конференції, бо це допомагає обмінятися досвідом. Активізацію членства можна провести через поділ великих Відділів і збільшену увагу до вимог і бажань членки.

Включення у великі громадські проекти місцевого характеру вимагає узгодження з Централєю. Перебирання великих зобов'язань не є вказане.

Дошкільні Дні

ПОКАЗОВА ЛЕКЦІЯ

У програмі Дошкільних Днів була на 23 жовтня намічена показова лекція. Для тієї цілі послужила Світличка Укр. Зол. Хреста, що діє вже 8 років у Філадельфії. У показовій лекції, що була проведена з дітьми старшої групи, взяли участь також учительки і діти Світлички 43 Відділу СУА.

Цю Сесію Дошкільних Днів відкрила п-ні Оксана Генгало, містогорова Осередку Дошкілья. Привітала присутніх (біля 35 осіб), що засіли в кріслах і подала перебіг показової лекції. Для неї було відведене окреме місце в другій частині залі.

Під проводом учительки Тані Левицької (Світличка УЗХ) діти згуртувались. Їх було дванадцяттеро. Вони вже були знайомі з залом, бо вона є місцем їх частих виступів. Уставилися в ряд і під розповідь учительки розпочали легку руханку. Це було радше наслідування того, про що

йшла мова в розповіді. Непомітно руханка закінчилась і розпочалась ранишня молитва.

По молитві займалась із дітьми вчителька Галя Головчак (Світл. УЗХ). Це було легке вьяснення чисел при помочі клепок та інших посібників. Знов непомітно злетів час (10 хвилин) і приступлено до чергового показу.

Вчителька Марія Синеїко (Світличка СУА) впровадила дітей у рух при помочі пісні. Супроводила на піяніні вчителька Надя Німилович (Світличка СУА). Діти скоро підхопили мелодію й рухи.

Врешті черговий показ учительки Марії Бойчук (Світличка СУА). Її завданням було провести ручні заняття. Діти розмалювали паперову тарілочку, щоб нею накрити горнячко. З того постав грибок. Ручні заняття демонструвала також учителька Г. Головчак, показавши, як діти

малюють пальцями по картоні. Наприкінці М. Бойчук провела ще гру дітей із рухами, а Т. Левицька збагатила словник дітей, показавши їм новий предмет — намисто.

По закінченні лекції, що тривала разом із сніданком 2 години, розпочалась конференція. На вступі вих. референтка Округу Рочестеру А. Смеречинська з'ясувала тему гутірки в Світличці. Для прикладу розказала, як пояснила дітям у Світличці 47 Відділу СУА в Рочестері постать Лесі Українки.

Зчерги присутні члени Осередку Дошкілья, вчительки Світличок і педагоги подали свої завваги до проведення лекції. Участь у дискусії взяли пп. Ірина Пеленська-Пасіка, Олена Климшин, Анастасія Смеречинська, Тая й Андрій Витвицькі, Ярка Телупко.

Цей цікавий досвід із показової лекції прийняли всі учасники з вдячністю. Такі покази допомогли б напевне піднести рівень наших Світличок.

Важливою потребою Округних Рад є придбання власної домівки. Таку має тільки Окр. Рада СУА в Шикаго, інші Окр. Ради користають із домівок Відділів чи Централі.

Окремою точкою наради була підготовка до ювілейної Конвенції СУА. Її реферувала І. Рожанковська, містогорова. П'ятдесятитіття організації припадає на 1975 рік, а Конвенція повинна відбутися на переломі 1974-5.

Підготовка до Конвенції повинна стимулювати працю наших Округ, щоб дійти до осягів, намічених у кожній ділянці. І так хочемо осягнути: а) 5,000 членства, б) 50 Дитячих Світличок, в) 50,000 дол. запасного фонду для нашого журналу, і біографічний словник української жінки англ. мовою, як подарунок СУА для всього українського жіноцтва.

У дискусії голови Окр. Рад ентузіастично підтримали цей плян. Ще зарано, щоб уходити в деталі кожного осягу. Але намічена ціль буде присвічувати Округам у дальшій праці. Кожна Округа схоче в них здобути своє місце і відзначитись.

На цьому закінчилися наради З'їзду, що вдовольня учасниць своїм перебігом. Округна Рада Філадельфії була господинею його і подбала про приміщення й харчування приїжджих. За це належить їй, а зокрема госп. референтці п-ні Софії Гарасимович, щира подяка.

РІЧНІ ЗБОРИ

ЧЕСТЕР, ПА.

Річні Збори 13 Відділу СУА ім. Уляни Кравченко

Дата: 24 жовтня 1971 р.

Збори відкрила голова п-ні Ярослав Кобрин молитвою.

Президія: Делегатка Окр. Ради п-ні Наталія Лопатинська, голова, п-ні Мирослава Зубаль, член президії, п-ні Софія Мельник, секретарка.

Звіти зложили: пп. Я. Кобрин, Анна Мінчак і Л. Грабова.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Відділ об'єднує 31 членок. Відбулося 15 ширших сходин і 4 сходини Управи. Засновано молодецьку секцію, яка покищо не є активна.

б) Культурно-освітня й імпрезова: Відбулися два рази різдвяні ширші сходини, два рази святочні Шевченківські, де прочитано Віри Драч „Поклін Шевченкові“ й М. Зубаль „Жінка в творах Шевченка“. Відбуто святочні листопадові сходини з рефератом д-ра Остапа Гриця „Шляхами обновленої державности“. На сходинах, присвячених Лесі Українці, прочитано й обговорено реферат п-ні Н. Чапленко „Боярня“. Відбуто імени-

нові сходини для Анни (є їх у Відділі шість), де відчитано вірш п-ні Кобрин „Анна“ і гумореску Марії Турко „Невідбуті ширші сходини“.

Імпрези: Товариський вечір, на якому п-ні Лідія Кий поділилася своїми враженнями з поїздки в Україну і висвітлила прозорки. Влаштовано разом із школою українознавства Просфору. Відбулася два рази коляда. Влаштовано зустріч трьох Відділів (13, 15, 2) з програмою, де прочитано доповідь про Лесю Українку, дві гуморески: „Ворожка“ і „Зміна статуту“ (відчитала п-ні Леонтин Мінчак). Також відчитано „Казку про велетня“ Лесі Українки (п-ні Дора Савчек). Улаштовано тричі продаж печива.

При Відділі вже три роки існує Гурток Книголюбів.

в) Виховна: Відділ провадить і спонзорує школу українознавства.

г) Фінансова: Приходи 2,154.54 доларів, розходи 1,792.00 дол.

Голова Контр. Комісії п-ні Тетяна Стельмах подала внесок на уділення абсолюторії уступаючій Управі. Внесок прийнято.

До нової Управи ввійшли пані —

• ХРОНІКА •

Оцим відкриваємо нову рубрику в нашому журналі. Як уже було заповіджено — всі імпрези і звіти з діяльності наших Відділів будуть тут подані в редакційному опрацюванні. Звідомлення не йтимуть за числами Відділів, як було до тепер, а за Округами. А в кожній Окрузі вони будуть угруповані за числами Відділів.

Оця новина впроваджена ухвалою постанов Конвенції. Форму хроніки здавна вживає наша преса, коли мусить рахуватися з місцем. А така потреба зайшла в нашому журналі. Відділів прибуло, а сторінок не можемо збільшити.

**
*

Округа Філадельфія

Вшанування роковин Алли Горської. Світова Федерація Українських Жіночих Організацій (СФУЖО) проголосила час від 28 листопада до 4 грудня 1971 р. жалобним тижнем у пам'ять мисткині Алли Горської. Саме рік тому вона загинула серед невияснених обставин у Василькові біля Києва, а в Києві відбувся її похорон.

Округна Рада СУА у Філадельфії замовила 28 листопада 1971 панахиду за упокій її душі в православній церкві св. Покрови. Панахиду відправив і слово про Покійну сказав парох о. Михайло Борисенко. Після панахиди відбулися в церковній залі жалобні

Ярослава Кобрин, голова, Анна Мінчак, заступниця, Ірина Кузик, секретарка, Марія Кабиринка, 2-га секретарка, Ірина Сольчаник, скарбничка. Референтками стали пані: Лідія Кий і Емілія Павлюк організаційними, Анна Візняк і Софія Мельник господарськими, Дора Савчек пресовою, Лідія Грабова культ.-освітньою й імпрезовою, Леонтинна Мінчак і Анна Микита сусп. опіки.

Контр. Комісія: пп. Володимира Михайлів, Євгенія Корчинська й Марія Клюка.

На закінчення нововибрана голова подякувала присутнім за довір'я і при чаю та солодким гутіркою закінчено збори.

Софія Мельник
секретарка зборів

сходини. Їх відкрила п-ні Осипа Грабовенська, голова Окр. Ради, вказуючи на переслідування культурних діячів в Україні, до яких Покійна належала. Доповідь Ірини Пеленської про найновішу жертву большевицького терору відчитала д-р Наталія Іщук, секретарка СФУЖО. Вірш Василя Стуса, вміщений у підпільному виданні в Україні, а присвячений Аллі Горській, відчитала артистка Євдокія Блавацька.

Цим християнським і громадським поклоном вшановано пам'ять однієї з найбільш активних членок руху опору в Україні

Присутна

День Подяки 48 Відділу СУА. Дня 21 листопада 1971 р. у церкві Христа Царя відслужено Службу Божу в наміренні членок Відділу і панахиду за померлих. Потім зійшлися членки й гості в залі Укр. Громади. Свято відкрила голова п-ні М. Баб'як, а о. парох В. Головінський провів молитву. По представленні гостей при головному столі й привітах від Відділів СУА слідували виступи дітей. Вірші „Вінок на могилу“ і „Листопад“ віддеклямували Дарія Кравченко і Галя Стефурак. Пісню „Ой, у вишневому садочку“ відспівали Марійка Стефурак, Рома Шкільник, Христа Чичуга, Марійка Восколюб і Люба Пришляк, а „Я сьогодні від вас від'їжджаю“ й „Ой, волошки“ — тріо при супроводі гітари (Оля Максим'юк, Галя Петрович і Ніля Онуферко). При кінці відбулася грошова вигравка і роздача подарунків деяким членкам. Потім голова подякувала всім за участь та поміч у влаштуванні свята. На закінчення присутні відспівали „Достойно єсть“.

О. Господаревська

ВАШІНГТОН, Д. К.

Мистецька виставка. Під час виступу ансамблю кубанських козаків 10

квітня 1971 р. 78 Відділ СУА влаштував виставку українського мистецтва, що складалася з різних частин. Замітним був образотворчий відділ, що включав картини малярів Гніздовського, Грищенко, Козака, Климка, В. Кричевського, Крука, Сомко і скульптури Сім'янцева. Частина нар. мистецтва подала три повні народні строї (два жіночі — полтавський і гуцульський та один чоловічий із Полтавщини), кераміку гуцульську, трипільську й опішнянську, гуцульську різьбу й намисто з Лемківщини. Дуже цінний був відділ вишивки, що включав старовинні церковні гапті, зразки полтавського вирізування і вишивки з різних частин України. Теж виставлено збірку українських писанок. Виставку доповнювали збірки укр. марок і грошей (пп. Григоріва і Забіяки).

Імпрезу провели — п-ні С. Задорецька, референтка зв'язків і п-ні О. Масник, імпрезова. При збірці допомагали пп. Л. Білоус, Е. Процінська і п-во Круль. На виставці дижурували членки Відділу. Написи й деякі пояснення виготовив інж. Т. Дячок П.

ФІЛАДЕЛЬФІЯ, ПА.

Із діяльності 98 Відділу СУА. В 1971 р. Відділ проявив живу діяльність. У березні влаштував забаву, що притягнула багато молоді. У тому місяці відбулись святочні сходини, на яких членка Стефанія Чаплинська доповідала на тему „Тарас Шевченко, як маляр“. У травні Відділ взяв участь у XVI Конвенції СУА, а його голова Таня О'Ніл брала участь в організаційному панелі на молодечій сесії. У жовтні святочні сходини були присвячені Лесі Українці, де відчитано доповідь мгр. Ірини Пеленської „Леса Українка, як людина“. У листопаді влаштовано дитячу забаву з різними несподіванками, що була дуже успішною. Забаву підготував комітет під проводом членки Віри Андрейчик, а про обильний буфет подбала Миросла Корженьовська.

Заходами Відділу була влаштована

ХРИСТОС РАЖДАЄТЬСЯ!

Головній Управі Союзу Українок Америки, Редакції й Адміністрації журналу Наше Життя та членкам усіх Відділів СУА — ширі побажання Веселих Свят Різдва Христового й багато успіхів у їхній праці в Новому Році пересилають

Управа й Членки 82 Відділу СУА
в Бронксі, Н. Й.

При цьому складають 350.00 доларів як Різдвяний Дар на пресовий фонд журналу „Наше Життя“.

виставка нар. мистецтва у бібліотеці шпиталю Ганеман, що її підготувала комісія нар. мистецтва під проводом референтки Зірки Кебуз. Виставка тривала два місяці й її відвідало багато глядачів. Про неї була вістка в „Шпитальних вістях“.

Ярина Г. Телепко

Округа Клівленд

ТОЛІДО-РОССФОРД, ОГАЙО

П'ятиліття Відділу. Дня 24 жовтня 1971 р. 31 Відділ СУА ім. Олени Завісної влаштував своє 5-ліття. Вечір відкрила п-ні Л. Йолдас, голова, а доповідь про осяги й пляни Союзу Українок Америки виголосила п-ні Ірина Кашубинська, голова Окр. Ради СУА. Поклала натиск на потребу співпраці між Відділами, допомогу потребуючим і засновання Дитячих Світличок.

Слідувала мистецька програма. Учениця середн. школи Мерлін Проць відограла молитву з опери „Запорожець за Дунаєм“ і в'язанку народніх пісень. П-ні Ірина Гнатчук відчитала доповідь про Василя Стефаника, що його 100-річчя народин тепер відзначаємо. Артистка К. Бранка-Кривуцька з Дітройту відрецитувала його новелю „Сини“ і „Побожна“. Мистецьке читання „Синів“ зворушило старшу публіку до сліз, а „Побожна“ розсмішила молодших. Черговою точкою було висвітлення народнього вбрання з різних частин України. Пояснивала п-ні І. Кашубинська, а висвітлював д-р Васишин. При кінці відбувся виграш вишивок (сорочка і подушка роботи п-ні Лаголи) і солодкого печива. **Анна Хомин**, прес. реф.

ЛОРЕЙН, ОГАЙО

Осінні Вечерниці. Заходами 69 Відділу СУА відбулась 11 вересня 1971 р. ця забава, на якій представлено нашій громаді 10 дебютанток. Ці абсолювентки середньої школи і школи українознавства були удекоровані лентами через плече і китицями квітів. Коли їх представлено, вони ввели із своїми ескортами перший фігуровий вальс під проводом п-ні Марії Пашин. Такий був початок Вечер-

Із Забави Дебютанток у Лорейні:

Зліва до права: пп. Марія Костюк, Люба Шуя, Галя Корнієнко, Стефа Калюшик, Ганя Баюрчак, Маргарита Лівчанин, Роза Химич, Лариса Пашин.

At the Debutant Ball in Lorain, Ohio, arranged by the UNWLA Branch 69, eight Ukrainian girls were introduced

ниць, а за молоддю пішли в танок і старші. Членки Відділу подбали про смачний буфет.

Марія Нестеренко, прес. реф.

Округа Нью Йорк

Вечір у пошану Григорія С. Сковороди. Дня 2 жовтня 1971 р. 64 Відділ СУА розпочав новий сезон таким вечором-панелем. Його відкрила місто-голова п-ні Марія Даниш. Панелістками були пп. Люба Волинець, Христина Навроцька й Марія Савчак. Панель провадила п-ні Оксана Щур, культ.-освітня референтка.

П-ні Х. Навроцька подала історично-політичне, національно-соціяльне й культурно-релігійне тло, що формувало велику індивідуальність Гр. Сковороди. П-ні М. Савчак накреслила життєпис і творчість на підставі писань його учня й приятеля Михайла Ковалинського і найновіших дослідів. П-ні Л. Волинець говорила про Сковороду, як філософа, викладача високих шкіл, національного й суспільно-політичного мислителя й автора релігійно-моральних трактатів.

Г. Сковорода відзначався музичними здібностями й поетичним талантом, складав вірші й пісні, до яких komponував мелодії, був автором численних байок, приповідок і притч.

У першій частині вечора панелістки дали правдивий образ Сковороди в його багатобічній діяльності.

У другій частині вечора розглянено критично біографічний роман Василя Шевчука „Григорій Савич Сковорода“. Цей твір подає не зовсім вірний образ нашого мислителя. Автор заперечує релігійність Сковороди і допроваджує його через скептицизм до атеїзму. Однак підкреслює його незалежну національну й політичну поставу та його прив'язання до рідних традицій.

Вечір був удаюю імпрезою, доповіді були дбайливо опрацьовані, дискусія витримана.

БРОНКС, Н. Й.

Хрестини платівки 82 Відділу

Огляд праці 82 Відділу СУА, вміщений у ч. 9, 1971 р., появилсь без закінчення, бо через недогляд не вміщено його на обгортці журналу. Тепер подаємо цю частину, а за недогляд перепрошуємо.

Дня 16 травня 1971 р. відбулися святочні сходи Відділу з участю виконавців програми платівки і запрошених гостей у залі Пластового Дому в Нью Йорку, на яких платівка (Докінчення на стор. 32)

ЗАМІСТЬ КВИТКА ВСТУПУ на бенкет із нагоди
ЗОЛОТОГО ЮВІЛЕЮ УВУ —

64 Відділ СУА в Нью Йорку складає суму 20 дол.
на пресовий фонд Нашого Життя,

з огляду на те, що Організаційний Комітет Ювілею УВУ переочив існування
Союзу Українок Америки в Нью Йорку.

Світова Федерація Українських Жіночих Організацій

ДВАДЦЯТЬЧЕТВЕРТИЙ РІК ВИДАННЯ

ЧИСЛО ПЕРШЕ

РОКОВИНИ 1972 Р.

Минулий рік приніс нам згадки про декілька визначних людей, що формували культурне обличчя нашого народу. Століття народин Лесі Українки живо пригадало нам полум'яні слова нашої поетеси. Роковини Василя Стефаника, Леся Мартовича, Володимира Гнатюка, Філарета Колесси, — дали нам перегляд їх творчого шляху.

Входимо в 1972 рік. Він теж багатий у визначні постаті та їх роковини. У центрі їх стоїть 250-ліття народин Григорія Сковороди. Цей наш мислитель своєю філософічною настановою визначив шлях думання українського народу на довгий час. Неменш важливим буде 100-ліття народин Богдана Лепкого. Цей поет і письменник став улюбленцем західно-української вітки нашого народу і виразником її літературних шукачів і прагнень.

Та для нас найбільш замітними будуть роковини жіночих постатей, що виростили на нашому овиді і заважили на долі нашого народу. Поміж „сторічниками“ слід згадати Константину Малицьку, поетку, письменницю, педагога і громадську діячку. Їй напевне присвятимо окрему увагу з огляду на її значення і всесторонність. Тридцятиліття смерті Ольги Кобилянської знов пригадає нам велич цієї письменниці, що створила у своїх творах незабутні жіночі постаті. Та найбільшим і все новим потрясенням стане для нас 30-ліття смерті Олени Теліги. Одна з небагатьох творців культури вона поклала своє молоде життя за мету, для якої жила і творила.

Олена Теліга була виразником ідеалів свого покоління. Ще живуть її думки і прагнення в їх душах, ще промовляє до них її надхненне слово. Буде знов нагода вглибитися в їх звучання і зрозуміти їх.

Конгреси СФУЖО

Праця Світової Федерації Українських Жіночих Організацій пробігає в площині ідей, взаємин і координації. Вона полягає в визначенні напрямних, нав'язуванні і продовжуванні взаємин, обміні досвідом і допомозі складовим організаціям. Тому — хоч це праця трудна й відповідальна — проте вона не голосна. Вона відома докладно тільки складовим організаціям СФУЖО, що з власного досвіду можуть її зрозуміти й оцінити.

Тільки на своїх Конгресах і З'їздах праця СФУЖО стає на весь рід перед українським суспільством. Тоді то провід СФУЖО висуває свою програму, знайомить із осягами і ставить перед громадою свої постуляти. Голос українського жіноцтва не раз випереджував хід подій і остерігав наш загаль.

Таке сталося на Світовому Жіночому Конгресі у листопаді 1948 р. у Філядельфії. Тоді то представниці різних жіночих організацій заснували і забезпечились перед розпорощенням жіночих сил. Саме починалось велике переселення, отже треба було подбати про творення жіночих організацій і засоблення їх у потрібний матеріал. Політичні розходження утруднювали цю роботу. Але вмиле координування проводу перебороло ці перешкоди в першому 10-літті. І на Другому Світовому Жіночому Конгресі у 1959 р. у Нью Йорку вже можна було виказати єдність 14 складових організацій і прямування їх, хоч різними шляхами, до однієї мети. На цьому Конгресі виявились у повній дії всі жіночі сили. Це були ті, що виростили ще на Рідних Землях, але затвердились у праці вже на новому поселенні. Їх праця була достосо-

вана до нових вимог, але погляд спрямований на потреби Рідних Земель.

Від останнього Конгресу СФУЖО проминуло більш як 10 років. Це десятиліття особливо багате в різні події. Потреби Батьківщини і боротьба за Помісність Церкви спричинили більшу активізацію жіноцтва на політично-церковному ґрунті. Рівночасно в дію вступило вже молоде покоління, виховане на новому поселенні. Складових організацій у СФУЖО прибуло. Оці нові й динамічні сили потребують не тільки вияву, але й нової дороги. Отже назріває потреба нового Світового Жіночого Конгресу, третього з черги.

Над цим застановляється провід СФУЖО. Місце його й речення ще неустійнені. Але вже йде підготовка до того, щоб усе те намітити й запланувати. Вже треба нам з'їхатися й глянути новим оком на наші завдання, а головне — впровадити на провідні місця молодше жіноцтво, що проявилось в роботі.

Отже готуймося до Третього Світового Жіночого Конгресу! Він представить нашому суспільству українську жінку у дії. Він дозволить нам перевірити свою роботу, знайти для неї нові напрямні і підшукати для неї нові провідні одиниці.

НОВИЙ КОМПЛЕТ ЛЕКЦІЙ

Як відомо, виховна референтура США розпочала працю над Світличками для дітей, що не володіють українською мовою. Перша Світличка того роду діє в Дітроїті під проводом п-ні Віри Андрушків. Цей досвід наших молодих виховниць далося втілити в комплект лекцій.

ШЕВЧЕНКІВСЬКА МЕДАЛЯ

Комітет Українців Канади встановив з нагоди роковин Тараса Шевченка Народню Фундацію його імені. Її проголошено на початку 60-их рр., а завершилась вона в 1964 р. В основу цієї Фундації лягло бажання зберегти народню ідентичність і українську культуру. Прибуток із капіталу Шевченківської Фундації призначається на українські культурно-освітні й наукові цілі.

В 1962 р. під час VII Конгресу Комітету Українців Канади відбулося вперше відзначення Шевченківськими медалями заслужених діячів. Тоді то відзначено 5 громадських діячів, що дали почин або заслужились у житті українсько-канадській спільноті. Це були пп. Стефанія Савчук, Марія Дима, Савеля Стечишин, Євгенія Пастернак і Анна Святило. Під час IX Конгресу КУК-у відзначено Шевченківською медаллю п-ні Євгенію Ситник.

На X Конгресі Комітету Українців Канади Шевченківську медалю отримали три громадські діячки. Це були: п-ні Ірина Павликовська, фін. референтка СФУЖО і б. голова ЛУКЖ, п-ні Галя Гнатишин, голова Канадської Національної Жіночої Ради та п-ні Марія Вавриків, суддя, членка Управи ЛУКЖ.

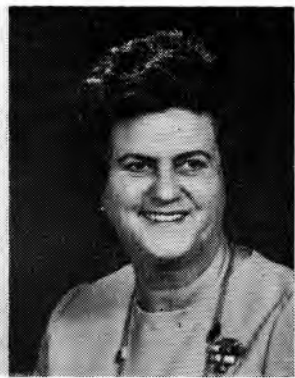
Між відзначеними жінками є провідні діячки Світової Федерації Українських Жіночих Організацій. П-ні Стефанія Савчук виконує тепер обов'язки голови СФУЖО у заступстві п-ні Олени Лотоцької, що перебуває на відпустці. Пп. Марія Дима й Євгенія Ситник були містоголовками СФУЖО в Канаді, а тепер є членами Управи. П-ні Ірина Павликовська є фінансовою референткою СФУЖО, а в 1948 р. була — як голова Об'єднання Українських Жінок — співосновницею СФУЖО.

Вітаємо громадських діячів із цим відзначенням. Це найвище вшанування українсько-канадській спільноті виявило призначення для їх постатей і пройденого громадського шляху.

ЧЛЕНКИ-ПРИХИЛЬНИЦІ СФУЖО

Продовжуємо листу в плат членок-прихильниць СФУЖО, започатковану в ч. 8, 1971 р. Це є список тих, що впустили вкладку в I. півріччі 1971 р. Звичайно вкладка призначена за 1971 рік, а в випадку, коли вона заплачена за інші роки, подаємо в дужках дату.

Віра Кон (68, 69, 70, 71), Ольга Ковальчук, Олександра Ковальська,

П-ні Ірина Павликовська П-ні Марія Вавриків П-ні Галя Гнатишин
The Shevchenko Foundation in Canada distinguished Mesdames Irene Pawlykowska, Maria Wawrykiw and Hala Hnatyshyn by granting them the Shevchenko medal

Марія Козак (70), Катерина Кравс, Стефанія Крохмалюк, Анна Курилів (72), Марія Кузів (70), Регіна Лапунька (70), Анастасія Лебідь, Іванна Левницька, Любов Луцька, Євгенія Мазепа (70), Анна Мазуренко (69, 70), Бронислава Мельник, Марія Менцінська, Марія Мудрик (70, 71), Дозя Михайленко, Йоганна Михайлюк, Анна Михайловська (70, 71), Емілія Микитюк, Дарія Нагніт (70), Марія Негрич (70, 71), Лідія Носик (68, 69, 70, 71), Софія Олесницька, Дарія Онищук (70, 71), Катря Пелешок (70, 71), Іванна Петрів, Марія Проців, Васирина Петришин, Міра Повх, Мирослава Прокопович, Емілія Прибитківська (72), Анна Прийма, Ольга Проць (69, 70), Левка Романик, Ганна Самутин, Ірина Шиманська, Марія Сіцінська, Марія Слободян, Леонія Слюзар, Марія Спольська, Марія Струмінська (70), Лідія Вахнянин, Марія Велигорська, Євгенія Вербиць-

ка, Леоніда Вертипорох (70), Стефанія Залеська, Стефанія Залітач, Надія З'нкевич, Анна Зуб.

X. З'ІЗД ЛУКЖ КАНАДИ

У днів 30 червня до 4 липня 1971 р. у Торонто відбувся X Конгрес ЛУКЖ при участі 111 делегаток. Головну доповідь виголосив духовний провідник Краєвої Управи о. В. Жолкевич на тему „Вірою і єдністю завершимо Помісну Українську Церкву“. Під час сесій відбулися два панелі. Один під проводом п-ні Катерини Петецької (Едмонтон) обговорив актуальні ідеологічні проблеми. Другий панель мав за тему організаційні справи. Влаштовано також товариські зустрічі, як гостину Провінційного Уряду, вечерю заходами Управи м. Торонто і т. д. В часі вечері відзначено грамотами заслужених членок ЛУКЖ. Заходами

(Закінчення на обгортці)

XIII. Літературний Конкурс СФУЖО

З ініціативи й фундації Марусі Бек, радної м. Дітройту, продовжуємо Літературні Конкурси для творів жіночого пера. У виконанні цієї постанови проголосуємо

XIII. ЛІТЕРАТУРНИЙ КОНКУРС СФУЖО.

Предметом цього Літ. Конкурсу СФУЖО є — репортаж або список подорожі. За найкращі твори обох категорій будуть признані дві рівнорядні нагороди — по 100 доларів кожна.

Учасницями Конкурсу можуть бути жінки-письменниці або всі, що хотіли б ними бути.

Реченець Конкурсу — 31 травня 1972 р.

До Жюрі XIII, Літ. Конкурсу входять: Оксана Керч, Михайло Островерха і Дарія Ярославська.

Конкурсові твори слід надсилати в трьох примірниках під псевдонімом. Окремо в запечатаній конверті слід подати справжнє прізвище авторки. Надсилати на адресу:

OUR LIFE, 4936 N. 13th St., Philadelphia, Pa. 19141.

У НАШІЙ ХАТІ

Дитячі хвороби

Дитячі хвороби в минулому вважались обов'язковим лихом, що чигало на дитину. Мало було дітей, що не перейшли шкарлятини, дифтерії, а принайменше кору. Тепер ця загроза втратила своє значення завдяки успішному щепленню. Але й те не раз не помагає. Виявилось, що коли проминули епідемії дитячих хворіб, то багато батьків уже не дбає про те щеплення. І внаслідок того дитячі хвороби появляються знов у більшій кількості.

Хотілось би в цій статті остерегти батьків перед такою неухвагою і вказати на найбільш загрозливі хвороби та їх симптоми.

Вітрово́ва віспа, найлегша з дитячих хворіб, появляється два тижні після зараження. Першим симптомом є висипка, прищипки, що перемінюються в міхурці. Шкіра покривається в тих місцях струпом, що за два тижні відпадає. Гарячка 100—102 ст. Дитину дратує висипка, але більших признаков хвороби немає. Та всеж у часі гарячки вона повинна лежати в ліжку. Щоб не роздряпувала прищипки чи струпів, треба її одягнути в легке білля і пудрувати. Перебіг хвороби триває 7 днів, а в часі струпів вона не є заразлива.

Дифте́рія появляється 2-5 днів після зараження. Вже немовлятко повинно дістати запобіжні уколи, пізніш слід повторити їх у віці 12 років. Симптоми — це біль горла, втрата апетиту, спухлі шийні залози. Вказана не тільки опіка лікаря, але й лікування у лікарні.

Кі́р. Гарячка появляється 10 днів після зараження, а висипка після 14 днів. Щеплення примінують у віці 1 року. Першим симптомом є гарячка, часто аж 103 ст., сполучена не раз із нежитом. За 4 дні покажеться висипка, спершу на чолі й лиці і поза вухами.

Свинка (мумс) появляється 3 тижні після зараження. Щеплен-

ня не завжди примінують тому що свинка не вважається важкою недугою. Першим симптомом є нагла гарячка, получена не раз із звертанням. Залози при закруті шок напухають. У хлопчиків викикує біль і пухлину полових залоз. Допомагає гаряча грілка і приписані ліки.

Кашлю́к (коклюш) появляється 7-10 днів після зараження. Щеплення такі самі, як проти дифтерії. Починається кашлем, що посилюється вночі. Спершу кашель виглядає нормально, а після двох тижнів уже має вигляд спазматичного, що не раз закінчується звертанням. Це серйозна недуга й дуже часто трапляється в немовляток. Дитині потрібно якнайбільше спочинку, а також дієта, що не дратувала б горла. Після перших нападів кашлюка можна дитину виводити надвір, коли є гарна погода. Дитину треба відокремити від інших дітей.

Інфекційний біль горла або шкарлятина появляється 2-5 днів після зараження. Симптомами є біль горла і голови, гарячка. Шийні залози побільшені. При шкарлятині появляється дрібна висипка на шиї і в горішній частині грудей. Може тривати лиш 24 години або й 10 днів. Коли зникає, тоді шкіра лушиться. Це єдиний симптом, що відрізняє шкарлятину від зараження горла. Це серйозна недуга, що може мати наслідки, як напр. запалення суглобів. Хворій дитині дають тоді аспірину і теплі напої і тримають її в ліжку у теплій, добре провітрений кімнаті. Дитина видукує швидко, але треба слідкувати за тим, чи немає болів вуха або спухлих шийних залоз.

Полю́ появляється 12 днів після зараження. Запобігають цьому щепленням немовляток. Симптомами хвороби є нагла гарячка, звертання, біль у шиї. Якщо члени тіла поразені паралізом, тоді

Куховарські назви

на букву С

3. **Сир топлений** виробляється змішуванням і обробкою обох родів сиру з додатком інших молочних продуктів і спецій — process cheese.

Сирний, сиряний.

Сирна паска — відповідно приправлена сиркова маса у формі бабки, що її приготовляють на Великдень.

Сірний тиждень — диви ма́сляна.

Сі́рник, сі́рянник — печиво з сиром, пиріг із сиром.

Сирники — смажені палянички або оладки з сиру.

Сірни́ця — 1. жінка, що робить сир, 2. посуд на сир.

Сі́рно — низенький круглий столик, що на ньому їдять, сидячи на землі.

Сирово́р — людина, що виробляє сир.

Сирово́рня — вирібня сиру.

Сирово́рство — виробництво сиру.

Сирово́атка, сі́рватка, сирови́ця — молочний продукт, що лишається по витисненні сирної маси з молока. Сирово́атковий, сирово́атчаный (куліш).

Сирі́вка (поль. surówka) 1. сира городина чи садовина, 2. салатка з сирої городини чи садовини.

Сирови́ця — солоня вода (з землі), що з неї виварюють сіль.

Сиро́жка — назва для багато видів шапинкових грибів, з них більшість їстівні.

Сиро́к — сир, запакований малими дозами для продажу.

Сиро́п — переварена з цукром вода або сік до відповідної густоти. Густо солодка рідина — heavy syrup (див. сокові́к).

Сиропусти — див. ма́сляна.

Сита́ — вода з медом (до куті, до пиття), с. медова. **Ситі́ти** — робити ситу.

Сі́то, сі́тце — прилад до просіювання борошна.

Си́ть, товщ, жир — складова частина їжі, джерело енергії організму. **Н. Ч.**

болять мускули. Дитина мусить бути в ліжку. При параліжі вуджування триває довго.

Лікарка

Українська ВИШИВКА

Вишивка в нашому вбранні

СТРІЙ ДЛЯ ГОСПОДИНИ ДОМУ

Сучасний стиль товариського життя випрацював окремий стрій, що його вдягає господиня дому, коли приймає в себе гостей. Це є пишне й декоративне вбрання, що не має в собі нічого офіційного. Навпаки, в ньому допущена дрібка фантазії й кольориту. Щоб підкреслити факт, що господиня в себе вдома може одягнутись більш свobodно, як її гості.

Творці української моди можуть

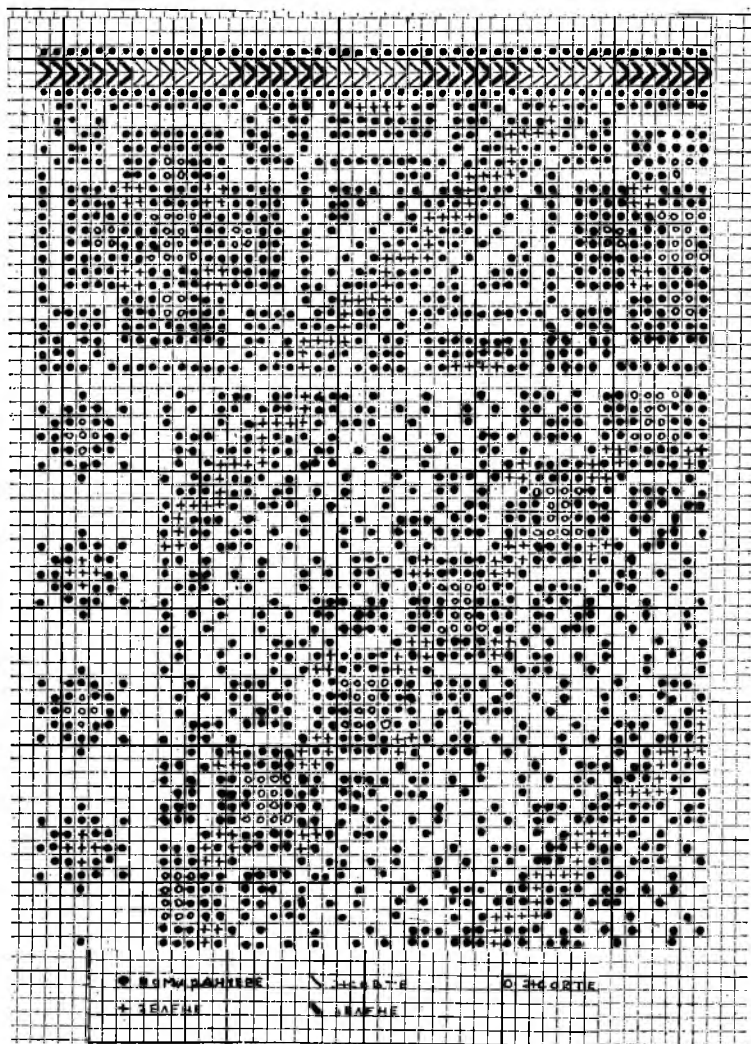
тут експериментувати. Київський Будинок Моделів випрацював кілька таких строїв, опертих на нашому народньому вбранні. Подаємо один із них, що запозичив свої лінії і кольорит із жіночого одягу Покуття. Розв'язка чудова та чи багато жінок в Україні може дозволити собі на такий стрій?

Стрій господині дому складається з блузки, спідниці і широкого пояса. Біла шовкова блузка скроена рагля-

Вечірня сукня господині дому

Hostess dress Ukrainian style, designed by the fashion house in Kiev

Взір до вечірньої сукні
Design for the hostess dress

ном. Найбільш декоративний її рукав. Вставки зроблені з матеріялу спідниці. На цеглясто-червоному тлі пришиті чорні й жовті шнурочки, що маркують взір; долішня смуга вставок навіть прикрашена тими шнурочками у взір. Подібно зроблена дуда блузки. Поле рукава покрите скісним узором, що теж зроблений із наших шнурочків.

НАШЕ ХАРЧУВАННЯ

Редагує Госп. Комісія США

Печиво в Бачці

Наше поселення в Югославії проживає там біля 250 літ. Поселившись на надунайському чорноземі наші селяни зберегли свою мову, віру і побутові звички. Врожайна земля давала багаті плоди і підставу до різноманітного харчування.

В основному наше поселення зберегло давні засади українського харчування. Це є — різноманітні страви з борошна і набілу з додатком городини. З м'ясива найбільш уживана свинина, з юшок — м'ясний вивар (росіл). Бракує там найбільш питомого нам борщу, що його й тепер не варять у Карпатах. Натомість існують голубці, що прибрали турецьку назву „сарми“

Також поширилась скаля городини, що не була відома в їх прабатьківщині Пряхівщині. Зелений перець, помідори, кабачки — це все споживається в різній формі.

Також дуже різноманітне печиво. Є багато приписів на пшеничне тісто — булки, колачі, пампушки, коржики і струдлі. Трапляються і чужі страви, як „баклава“ чи „пудлі“ Деяко з того подамо до відома нашим читачкам.

Пампушки на бачванський спосіб („бухти“)

Потрібно: 1 ф борошна (муки), 1 яйце, 2 горнятка молока, сіль, цукор, 1 ф товщу. **На розчину:** 1 кубик дріжджів ($\frac{3}{4}$ унції), $\frac{1}{2}$ горнятка молока, цукор.

Всипати дріжджі до літнього молока з цукром, щоб підійшли. Тоді замісити тісто з борошна, солі, цукру і молока, вимішати з розчинсю і залишити в теплому місці, щоб підійшло. Коли вже підійде, розкачати доволі грубо і скляною викроювати круглі палянички. Оті палянички, або як їх там звуть „бухти“, ще повинні трохи підрости. Тоді розігріти в посудині товщ, а бухти, що вже підросли, трохи розтягнути. Вкинути на гарячий товщ і смажити

з обох боків. Готові виїняти і помстити повилом.

Оріховий коржик

Потрібно: $\frac{3}{4}$ горнятка цукру, $\frac{3}{4}$ горнятка без однієї ложки масла, пів ложечки соди до печення, $\frac{3}{4}$ горнятка боршна (муки), $\frac{3}{4}$ горнятка мелених горіхів, 6 яєць, $\frac{3}{4}$ горнятка цукру і 4—5 ложок молока.

Втерти цукор із маслом. Вимішати соду до печення з борошном і меленими горіхами. Все вимішати, додаючи 4—5 ложок молока. Вбити тугий шум із 6 білків і легко вимішати. Вляти це до вимашеного листа (бляхи) і спекти на 350° до половини (20 хвилин). У часі печення добре втерти 6 жовтків із $\frac{3}{4}$ горнятка цукру, рзвести це по напів спеченому тісті і допекти його на 250° (25 хвилин). Коли вже коржик спечений — покрити його шоколадською склицею. Ще заки вона ствердне, порізати коржик на малі кусники.

Медяник

Потрібно: 8 яєць, горнятко меду, $\frac{1}{2}$ горнятка цукру, ложечка меленого цинамону, ложечка пахучої гвоздики, ложечка соди до печення, 1 горнятко і $\frac{1}{4}$ борошна (муки), пригорща січених горіхів.

Втерти жєвтки з цукром і вимішати з медом, спеціями і содою. На кінець потрохи додати борошно і легко вимішати з тугим шумом із білків. Додати січені горіхи і виляти на вимашений, досить великий лист (бляху). Пекти на легкому вогні (200°) півтори год. Покроїти на тонкі кусники.

Примітка: Щоб січені горіхи рівномірно розділились по тісті, треба викачати їх у борошні.

Торт Стефанії

Потрібно: 9 яєць, 1 горнятко і $\frac{1}{4}$ цукру, 1 ложка борошна (муки), 1 ложка тертих сухариків, 5 унцій мелених горіхів.

Начинка: 1 горнятко цукру, 3 яєць, 2 унції шоколяди і пів горнятка масла.

Вбити тріпачкою шум із білків і потрохи додавати цукор. Коли шум втягне цукор, тоді додавати по одному 9 жовтків. На кінці додати ложку борошна, ложку тертих сухариків і мелені горіхи. Виляти до вимашеної тортівниці і пекти у легкій печі на 300° (45 хвилин).

Тепер ладити начинку. Втерти цукор із яйцями, додати до того втерту шоколяду, а на кінці вимішати з маслом кімнатної температури.

Спечений коржик виїняти і коли прохолоне — розкроїти. Помстити начинкою в середині й зверху.

ЗБІРНИК ВИШИВОК

До Централі США звернулася п-ні Сесіл Дрісмен із Пам Бічу на Флориді з запитом, чи не могла б вона дістати матеріал для підручника вишивок, що вона підготовляє. П-ні Дрісмен вже є авторкою одного підручника того типу. А тепер готує видання вишиваних композицій різного покрою. При тому опирається на вишиваних зразках, що їх виготовляли в давній Англії дівчата на виданні. Вони зображували при допомозі різних швів сцени з домашнього життя, що їх потім обводили рамками, як картину. Та окрім цих старо-англійських виробів вона бажає включити вишивки інших народностей, у тому й української.

Оце завдання перебрала на себе п-ні Таня О'Ніл, голова 98 Відділу США у Філядельфії. Зладила світлини кількох рушників із Полтавщини, що подають декоративні зображення квітів і тварин. Це могло б увійти у згаданий збірник, як зразок нашої вишивкової композиції.

УКРАЇНСЬКІ ГОСПОДИНІ! УВАГА!

Вже вийшла з друку книжка

ЗЕНОВІ ТЕРЛЕЦЬКОЇ

Українські страви

Давні приписи з Галичини.

Коштує в твердій обгортці 7 доларів разом із пересилкою.

РІЗДВЯНИЙ ДАР

Наближуємось до 50-ліття нашої організації. Готуємось зустріти цей ювілей у різних ділянках її, тим більше в журналі „Наше Життя“. Ця наша трибуна вже 28 літ служить українському жіноцтву. Хочемо її розбудувати, щоб вона гідно репрезентувала нас у загалі української преси.

Цієї уваги й підтримки Наше Життя потребує. Подорожіння друку, паперу й поштових оплат ставить щораз більші вимоги до нашої адміністрації. Також редакція вимагає поповнення модерною журналістичною силою. Все це є завдання, що їх не можна виконати без окремого запасного фонду, з якого журнал міг би черпати в такій потребі. Цей запасний фонд треба би створити. До цього закликали ми наші Відділи в святочному обіймику й дістали на те живий відгук. Наше членство зрозуміло цю потребу й виявило турботу за існування й ріст журналу.

Пожертви стали напливати. Зворушує факт, як скоро й охоче їх Відділи стали надсилати. Один Відділ, що складається з самих пенсіонерок, зложив скромну пожертву, але спонукав кілька членок до передплати. Другий Відділ, недавно заснований, зложив поважну пожертву та й ще перевів гарну збірку серед свого членства.

Нижче подаємо список Відділів, що зложили свої пожертви. Радіємо цим зрозумінням розбудови і потреб нашого журналу. Коли це будемо продовжувати, тоді незабаром дійдемо до п'ятдесятитисячного фонду Нашого Життя, наміченого на 50-ліття Союзу Українок Америки.

20 Відділ США у Філадельфії	\$20.00	76 Відділ США у Воррені	10.00
Марія Синейко, скарбник		Ірина Ляш, голова	
33 Відділ США у Клівленді	50.00	82 Відділ США в Бронксі	100.00
Ярослава Гергель, скарбник		Олександра Кіршак, голова	
36 Відділ США в Шикаго	100.00	Комісія видання платівки 82 Відділу США, як перший дохід по сплаченні довгу	100.00
Олена Мелінішин, секретарка		Членки 82 Відд. США в Бронксі	150.00
43 Відділ США у Філадельфії	50.00	Наталія Клезор, прес. реф.	
Ірина Мамчин, голова		Список жертводавців подамо пізніше.	
44 Відділ США у Філадельфії	15.00	83 Відділ США в Нью Йорку	150.00
Галина Царинник, голова		Надія Савчук, голова	
Членки 47 Відділу США у Рочестері,	50.00	Членки 87 Відд. США в Кентоні	20.00
Ірина Шмігель, прес. реф.		Катерина Стасюк, голова	
Список жертводавців подамо пізніше.		90 Відділ США у Філадельфії	20.00
54 Відділ США у Вілмінгтоні, замість винагороди для співачки		Люба Процик, голова	
Зені Кунаш, яка виступала на Листопадовому Святі	20.00	99 Відділ США у Вотервліті	25.00
55 Відділ США в Лос Анджелесі	20.00	Дезя Кушнір, голова	
Ольга Муць, голова		102 Відділ США у Геммонді	20.00
71 Відділ США в Джерзі Сіті	100.00	Наталка Шуя, голова	
Євгенія Енсен, в. о. голови			

ЕКЗЕКУТИВА США

Зміст XXVII річника

ВИШИВКИ	ч. ст.	У помешканні	1 25
Банк для дітей	8 24	Чільце	6 24
Блузка	3 25	ГІГІЄНА, ЗДОРОВ'Я	
Для дівчорі	2 25	В. П. Безуглий: Захворювання печінки	2 23
Жакетик для дівчинки	9 23	Д-р О. Берест: Довговічність	5 23
Киптарі декоративні	7 25	Дієта при хворобі печінки	2 24
Киптарик для медведика	7 27	Косметичка: Самомасаж і гімнастика обличчя	3 23
Подушка	6 25	ДОМАШНЄ ГОСПОДАРСТВО	
Псяє і чобітки	5 25	Л. б.: Ще про наше мешкання	4 23
Пунка на олівці	8 24	А. Баранник: Осіння увага бульбівкам	ч. 7, ст. 24, 8 21
Рушник	4 24		
Свитки	8 23		
Свитка з Сокальщини	9 23		
Сукня з укр. тканини	9 23		

НАШЕ ЖИТТЯ — СІЧЕНЬ, 1972

Городина	ч. ст.	6 24
Із приписів 12 Відділу США	4 23	
Із старих садіб	8 22	
Н. К.: Щотижневе прання	6 23	
І. Кашубинська: Показ Різдвяного стола	9 22	
Наша ялинка	9 25	
Помешкання в Україні	1 23	
С. Рудавська: 3 приписів госп. референток	3 24	
Свят-Вечір у Колодажному	9 24	
З. Терлецька: Баранина	5 24	
— Лакоминки і креми	7 26	

ПРИПИСИ

Городина		
Баклажани смажені	6 24	
Голубці з городиною	2 24	
Кабачки	6 24	
Капуста кучерява	6 24	
Картопля смажена	6 24	
Салата зелена	6 24	
Січеники з моркви з яблуками	2 24	
Шпараги	6 24	
Шпінат	6 24	

Лакоминки

Із свіжих ягід	7 26
З яблук	7 26
З шумом	7 26
Крем із полуниць	7 26
Крем ванілевий	7 26
Сніжки	8 22

М'ясиво

Бигки з баранини	5 24
Гуляш з баранини	5 24
Печеня з баранини	5 24
Похребтнна з оленя	8 22
Холодець із гуски	8 22

Печиво

Вертута з яблуками	9 24
Корж тортовий	1 24
Маса мигдалева	1 24
Маса овочева	1 24
Пиріг з капустою	4 24
Пиріжки з рибною начинкою	9 24
Торт бабуні	1 24
Торт мигдалевий	1 24
Торт шоколадовий	3 24
Торт овочевий	3 24

Риби

Щука начинювана	9 24
-----------------	------

Юшки

Борщ баби Лизавети	8 22
Перлова юшка	2 24

ОРГАНІЗАЦІЙНА „МАЙСТЕРНЯ“

Дня 29 листопада 1971 р. відбулась у Філадельфії дискусійна зустріч двох молодечих Відділів — 90 ім. Олени Степанів і 98 ім. Анни Ярославни. Метою цієї зустрічі був обмін думок на організаційні теми. Підставу до того обміну дала своєю гутіркою гостя з Нью Йорку п-ні Ірина Падох. Зустріч провадила п-ні Тая О'Ніл, референтка мол. Відділів Окр. Ради США.

OUR LIFE

MONTHLY, published by Ukrainian National Women's League of America

Vol. XXIX.

JANUARY, 1972

No. 1

Our Information-Survey

In the summer of 1971 I mailed an information-survey sheet to all English speaking branches. That letter was followed by two others in the fall, which included an individual member questionnaire.

The five branch surveys which were returned were for the most part informative and helpful. Branch 60 in Cleveland took some time at a meeting to re-

spond to the member questionnaires, which I very much appreciate. The responses were most interesting. How much more interesting it would have been to hear from 100 members and not just 22. The individual member is the vital component of an organization, and her ideas and opinions are valuable in the resolution of any problem.

Our English speaking branch-

es have had valid complaints and criticisms about their status in the UNWLA. Action on such complaints requires 100% cooperation at BOTH ends of the organizational scheme. Knowing that most Americans dislike filling out forms and writing letters, I tried to make the survey and questionnaire as easy to respond to as was possible. And still some sheets were apparently hastily gone over in a very cursory manner. We expect every President of a branch to know her branch and its members well — it should have been simple for any President to respond to all of the questions on the sheet — yet this was not the case.

Assuming that Branch 60 members are typical American Soyuzanky, we see that American women join the UNWLA for the same reasons as Ukrainian women . . . to meet and be with women of the same descent, to learn about and preserve their heritage, to socialize. These are three of the most valid reasons for joining. Their complaints about individual pettiness and bickering could just as well apply to any organized group — it's a human failing. All Soyuzanky might profit from thoroughly studying a little publication titled "How to Strengthen Any Organization" (published by and available from The Christophers, 12 E. 48 St., New York, N. Y. 10017 at \$1 a hundred copies) which addresses itself to the individual member and her attitudes.

Every branch asked for communications from Headquarters in English. This is easy enough to comply with. I must confess that this lone request surprised

A BALLAD WITH A QUESTION MARK

Ivan Drach

Beyond the gates of existence
Tightly sealed . . .
What lies there?
 The brilliant penance of the stars
 Is deliciously silent.
I knock, knock stubbornly
With my reason, my heart cleft,
I want to feel with suffering
Where exactly is right, and where is left.
 I rose from the cradle of the heavens,
 The cosmic steppes — they were my crib.
 The shapely birches' polonnaise
 Formed ochre coverlets.
 The golden-liveried poplars
 Poured food into my soul, as did
 The electronic sensibilities of storks,
 Until all bells pealed in the gray chatter.
Such is the golden land:
Sights and shrieking sirens;
The scarlet fields strip-farmed
By many a past.
 Years — cossacks flow
 In the revolt of cherry storms.
I beat into the gates of life.
What lies beyond them?
 What exactly?

translated by

Martha Bohachevsky-Chomiak

me — the only thing that is wanted in English is Headquarters communications! Apparently the branches have the English sources for information on Ukrainian customs, costumes, history, arts, literature, traditions, holidays, etc. I shall shortly be requesting a list of these English sources — we need them badly in New York.

With very few exceptions, there was little indication of participation in the non-Ukrainian community — a function particularly suited to English speaking branches. Public relations at the grass roots level is invaluable — for surpassing in importance the contacts on the higher organizational level. The English speaking branches, whose membership includes teachers, nurses, librarians, social workers, other professionals, business women and homemakers, might well plan for such participation as a group or through individual members and so support a vital purpose of the UNWLA which is the dissemination of information about the Ukrainians in their struggle for liberation and about their achievements. Mrs. Mary Dushnyck's Public Relations Plan is a good source for suggestions. Such a program, of course, would presuppose that the members themselves are well informed on these subjects. If such is not the case, then another facet of branch activity is indicated . . . self-education about Ukraine, her history (past and present) and her heritage (beyond pysanky and folk dances).

There was also very little indication of inter branch cooperation. Language difficulties might explain this. However, even this can be surmounted. In all branches, without exception, there are members who speak English. If American Soyuzanky make the effort to attend functions of Ukrainian branches they will be welcomed and things they don't fully understand will be explained. The visits should be reciprocal, with all Soyuzanky made welcome at any branch, English or Ukrainian speaking.

The effort will be great at first, but the results will be gratifying. English speaking branches should consider the all-Ukrainian branches as sources of information and assistance on all things Ukrainian. As a matter of fact, several branches reported that a good number of their members do speak and understand Ukrainian, so the language barrier is no problem there. I ask all Ukrainian speaking branches to invite the American Soyuzanky to all their programs, make them welcome and assist them in their desire to know and appreciate their heritage.

OUR LIFE subscriptions have been resisted by English speaking branches because of the lack of material in English. However, from the survey sheets I see that branches with a good proportion of members who can read Ukrainian have few subscribers, and in one branch, where one half of the members read Ukrainian, there are none. An increase in the English material is planned and promised, but why not subscribe now and share the information? American Soyuzanky can demonstrate support for their organization by subscribing to OUR LIFE and contributing articles of general interest for publication.

The total membership of the branches reporting is 102. If we presume another 60-70 in those not yet reporting, we get a total English speaking membership of about 172 — less than one tenth of the total UNWLA membership. We must agree that such a small percentage cannot with any fairness expect extra special attention. Yet my assignment is just that — special attention to the English speaking branches. Am I out of order in expecting good cooperation from them? Mrs. Anastasia Volker put together a very detailed and interesting plan for a membership drive. It can be implemented at any time of the year. English speaking branches can easily double their membership by following through on her suggestions. The mere fact that over 150 Americans felt the urge to

Mrs. Marta Bohachewska-Chomiak, Assistant Professor of history at the Manhattanville College in Purchase, N. Y., was chosen the young talent of 1971 by the magazine "Our Life."

YOUNG TALENT OF 1971

Dr. Marta Bohachevska-Chomiak has been chosen as the young talent of 1971 by "Our Life" magazine.

Born in Ukraine, she came to the United States as a young child and settled with her parents in Philadelphia. Upon graduation from high school, she earned her B.A. in history at the University of Pennsylvania. Further studies led her to a Master's degree at Columbia University and a Ph.D. degree a few years later.

Dr. Marta Bohachewska-Chomiak currently holds the rank of assistant professor at Manhattanville College, and in 1971 she was awarded a grant from the Endowment for Humanistic Studies. The young woman scholar is currently working on a historical study incorporating philosophy, sociology and religion.

She is married to journalist Rostyslav Chomiak and is the mother of two girls.

be with others of the same descent and expressed a desire to know and preserve their heritage supports the notion that there must be 150 more with the same feelings. They have only to be approached, invited and made welcome

Alexandra Riznyk

Headquarters News

The junior UNWLA Branches have started "organizational workshops" which aim to introduce newer UNWLA members to organizational theories and the practical working out of local community problems. Such workshops usually involve two or three junior Branches, and may be given in connection with a Branch monthly meeting. It is desirable that the chairman of such a workshop be an experienced woman civic leader, preferably a guest from out of town.

The program should revolve around one main idea or problem which is examined in depth. A good inaugural program might deal with the organization itself — its by-laws, history, membership and officers. The workshops will undoubtedly prove quite valuable as more Branches make wider use of them.

N. Danylenko

*

February 1972 will mark the 30th anniversary of the heroic death of Olena Teliha. As a gifted poet she enriched Ukrainian literature with her writings and as a patriot she became an inspiration to all Ukrainians who struggled for their nation's freedom. Uncompromising and unshakeable in her beliefs, Olena Teliha served her country and her people with zeal and dedication, and for this was destined to pay with her life.

We urge all UNWLA Branches to mark this tragic date with appropriate observances. Printed articles and essays about Olena Teliha and selections from her writings will be made available to Branches shortly.

L. Wolynetz

*

Pre-school education is becoming increasingly important in our community. This wide-spread interest should be utilized and new Day Centers established in the Branches. This, of course, entails great preparation. Prior to the new school year, lists of pre-school youngsters must be drawn up, meetings should be held with

parents, suitable class space found, and an experienced teacher hired. If there are no experienced teachers in a given community, special training classes may be held for qualified individuals. Materials are available from the Central Headquarters.

Let's double our number of Day Centers by the next Convention!

O. Klymyshyn

*

All Branch financial reports were due by December 31, 1971, regardless of when Branches will hold their Annual meetings.

Well-balanced treasury accounts, compiled according to the samples sent out last year by UNWLA Central Headquarters, provide the basis for sound financial reports which are sent out to Headquarters and the Internal Revenue Service.

Each Branch should receive an income tax form from the local Bureau of Internal Revenue. It should be remembered that each Branch has its own identification number which it carries from one year to another. The identification number should be kept on record. Should a new Branch not yet have a number, it should make an effort to get one as soon as possible.

All income tax returns are due by May 15, 1972. This deadline must be adhered to; otherwise there is a \$10 fine per each day's lateness. If a Branch has difficulty in preparing its return, it should consult with its Regional Council.

O. Mussakovska

NEW REGIONAL COUNCIL PLANNED

The Executive Board of UNWLA has planned to force a new Regional Council for all Branches in the state of Connecticut. Until now these Branches were included in the New York Regional Council. However because of the great distance involved the Connecticut Branches could not fully participate in the Council's work.

The new Regional Council will

UKRAINIAN DISHES

Sweet Poppy Seed Rolls (24 rolls)

- 1 yeast cake (or 1 package of dry yeast)
- ½ C. scalded milk
- 2 T. flour
- 1 T. sugar
- 3 egg yolks
- 1 egg
- 4 T. sugar
- 1 tsp. grated lemon rind
- 2½ C. sifted flour
- 5 T. melted butter
- pinch salt
- ½ C. poppy seed boiling water
- 4 T. sugar
- 1 T. lemon rind
- 4 T. raisins
- 4 T. chopped nuts
- 3 egg whites (beaten stiff)

Dissolve yeast in scalded milk — add flour and sugar. Mix well and set pan in another pan of warm water. This will rise while you are preparing the next step.

Beat egg and egg yolks with sugar. Add lemon rind, flour, salt and melted butter.

Combine these two mixtures and knead until thoroughly mixed — about 5 minutes. Leave in a warm place to rise until double in bulk (about 1½ hours).

Meanwhile pour boiling water over the poppy seeds — drain and allow them to dry partially. To these add sugar, lemon rind, raisins, nuts and fold into stiffly beaten whites.

Divide dough in half and roll to ¼ inch thickness*. Spread your poppy seed mixture evenly on surface of dough and roll tightly. Cut into 1 inch slices, place on greased baking sheet and bake 45 minutes at 300 degrees.

* This dough is fun to handle. It looks very sticky but works well on lightly floured board. Same dough suitable for a cinnamon, sugar and raisin mixture.

include, in addition to Branches 66 and 108 in New Haven, Conn., Branch 73 in Bridgeport, Conn., and Branches 93 and 106 in Hartford, Conn., Branch 25 in Pawtucket, R. I. and Branch 79 in Boston, Mass.

Ганна Черінь

Різдвяна мандрівка

— Мамо, коли гості прийдуть? Я вже голодний!

— Будь терпеливий, Петрусь, ще зарано. А якщо ти голодний, може б шматочок хлібця з'їв?

— Якби ж я не знав, що в нас є і варенички, і пиріжки, і коржі з маком... Ні, я не такий голодний, щоб їсти хліб. Але щоб не хотілось їсти, може я трохи задрімаю.

— Ляж, дитинко, ти ж учора допізна вчився колядувати, то й відпочинь.

Петрусь притулився до маленької пухкої подушечки і вмити заснув. То була його улюблена подушечка, з вишитою червоною лапою гускою.

І сниться Петрусь, що він сів на ту гуску, гуска змахнула крилами і вилетіла з хати. Мабуть мама відчинила двері, щоб трохи пара вийшла...

Надворі тихо й погожо. Сніг оповив ціле місто, дерева пухнати, мов вишневим цвітом завітчані, а в небі сяють веселі золоті зорі і манять до себе. А головне зовсім — зовсім не холодно. А гуска злітає все вище й вище... Ось вони проминули величезний джет-літак — аж вихор закрутився навколо... Але гуска пірнула вниз і визволилась із повітряної пастки. Тоді знов полетіла вгору. Здалека ще миготіли вогники міських будинків, а потім стало видно тільки сніжні поля та часом чорні й зелені обриси лісів.

Аж раптом знову блиснули вогні, і гуска стала спускатися. Петрусь зрадів, що вони вертаються додому. Може вже й гості прибули — а з ними ж і довгожданий приятель: Марко, Ліда й Наталя. Вони живуть далеко, в іншій дільниці, і тільки на свято можна з ними досхочу набавитись.

Гуска сіла просто під вікном. Петрусь постукав у віконце, і з

хати тось по-англійськи гукнув, щоб рін заходив.

— Це, мабуть, Марко забув, що по-англійськи говорити між українцями не слід...

Петрусь увійшов у хату. Ой, лишенько! Повна хата людей — і ні одного знайомого. Вдягнені у старомодні англійські костюми, сидять біля каміна, де горить величезна колода, співають колядок і п'ють пунш. Петрусь зрозумів, що це — Англія.

— Це не наша хата, гуско, летимо далі! — сказав Петрусь, і гуска його дуже добре зрозуміла.

Перелетівши через кілька замерзлих річок і пасовиськ, наші мандрівники зауважили внизу доггий ланцюг світлячків. А підлетівши ближче, побачили вони, що то група ірландців із свічками й ліхтарями йдуть до церкви.

— Лети в інший бік, ми знову заблукали, — порадив Петрусь. Довго-догого вони мчали над безлюдними просторами, і вже в гуски стали слабнути крила. А Петрусь пригадав, що він голодний.

Нарешті вони побачили невеличке село в горах, оточене гостроверхими ялинами. Крізь вікно

Петрусь побачив гарно прибрану ялинку, а коло неї кілька дітей із татом і мамою.

— Зайдімо сюди, може ми тут трохи спочинемо.

— Хто ви такі? — спитали діти незнайомою мовою.

— Я Петрусь, а це моя гуска, — відповів Петрусь, вгадавши, про що його питають. Але діти не розуміли. На щастя, в господаря були гуси. Їх негайно запросили з хліва до хати, вони поговорили по-гусячи з Петрусевою гускою, а тоді німецькі гуси розказали своїм господарям про Петруся-українця.

— О, як це чудово! Ми такі раді, що на Різдво до нас прибули такі незвичайні гості! Живіть у нас!

— Може ви хочете їсти? — запитала німецька мама.

— Трошечки... — сказав Петрусь.

— Дуже! — сказала гуска.

Петрусь із дітьми сів до столу, а гуска пішла до хлівця. Потім наймолодша доня господарів стала „Дитиною-Христом“ — вона всім роздала подарунки. І навіть Петрусьві дісталась гарна зелена

— Бабусю Оксано, це ви? — спитав Петрусь.

шапочка, що її виплела старша донька, Лотті. А гусці подарували мисочку кукурудзи, котру вона одразу з'їла, бо не мала в чім нести.

— Петрусь, ми мусимо відлітати. Мама буде сердитись! — гегнула гуска. Вони попросилися з милими господарями і рушили далі. Гуска так наїлася кукурудзи, що не могла піднятися дуже високо. Летіла понад самими будинками і ледве не зачепила пожежну вежу. Всі літаки і навіть горобці й ворони переганяли її... Тож Петрусь міг бачити, як засніженими доріжками шведські діти гнались за збиточним ельфом, одягненим у червоний жупанець, як з ліхтарями на довгих палицях колядують від хати до хати грецькі діти... Нарешті гуска сказала:

— Я вже далі не можу. — І сіла просто на стріху бідної селянської хатини. Петрусь скотився з даху в кучугуру і ледве з неї вибрався.

— А хто це тут попід вікнами бешкетує? Якщо прийшов колядувати, то в хату йди! — Почув українську мову. В дверях стояла старенька бабуся, зав'язана квітчастою вовняною хусткою.

— Бабусю Оксано, це ви? — спитав Петрусь.

— Та вже ж що я. А хто ти такий? Що це за зелена шапка? У нас в Україні таких не носять.

— Це мені німецькі діти подарували. Але я не сам. У вас на стрісі сидить моя гуска. А я — Петрусь.

— Ну, то йди в хату, Петрусь, і гуску веди. Але чим же ти приїхав? І не написали мені, — хочби вийшла на станцію зустріти... Та як же тебе такого малого самого пустили?

— А я ж не сам, із гускою...

— От знайшов няньку! — Таж її вовк з'їсти міг!

— Вона літає, а вовк ні...

— Ох, ти ж мій хороший внучку, козаче мій! Та дай же на тебе хоч подивлюся... Я ніяк не можу повірити, що ти справді приїхав до мене в гості, та ще й на Різдво... Здається, що це тільки сниється!

— І мені також, бабусю... А ця хустка, що на вас — від нас? Я вас по ній упізнав. Я, бабусю, сам цю хустку з цілої купи вибрав!

— То ж то вона мені так доподобилась! Ти знав, що бабця любить!

Ізнов сіли Петрусь із гускою до вечері. Петрусь за столом, гуска під столом — кожний своїм місцем задоволений. А тут почали колядники ходити, та все голосисті й веселі!

— Бабусю, а нам у школі казали, що у вас не можна про Бога співати, і про незалежну Україну також ні!

— Забороняли довго, але на-рід все одно співає, то советський уряд дозволив колядувати ніби для Нового Року; але люди колядують, як і з давніх давен — на Різдво, і Бога, і нььку-Україну вихваляють... Волі народньої не спиниш, вона прорве всі перепони!

Петрусь познайомився з цілим гуртом хлопців і дівчат і вже був умовився завтра йти з ними на ковзанку. Але тут обізвалася гуска. Йй бракувало товариства. В бабусі були тільки кури, на котрих гуска й дивитися не хотіла.

— Петрусь! Нам треба вертатись додому. Вже, мабуть, прийшли гості, а тебе нема. Уяви собі, як то на Свято мама буде тривожитися, дзвонити на поліцію і розшукувати тебе... летімо швидше!

Петрусеві шкода було не попроцавшись залишати бабусю. Але вона вже спала. Тихесенько Петрусь поцілував бабусю і навшпиньках вийшов із хати. Гуска тепер летіла швидко, аж вітер трубів...

Задзвонив дзвіночок: „Дзень-дзень!“

— Заходьте, дорогі гості, ми вже давно чекаємо! Петрусь аж заснув, не дїждавшись...

Петрусь розгублено дивився на маму. Вишита гуска лукаво при-мружила око.

ГРА У ВЕДМЕДИКА

Ведмедик сховався

Перед початком гри виховниця каже, що в гості до дітей прийшов ведмедик, але він хоче сховатися. Вона пропонує дітям заплушити очі, а са-

Леонід Полтава

РІЗДВЯНІ ЗАБАВКИ

У великім магазині
На освітленій вітрині
Звірі скупчились юрбою:
— Заберіть нас із собою!

Слоник диригує,
Мавпочка танцює,
Лис на дуді грає,
А пташка співає!

— Дрібу, дрібу, дрібушечки,
Хочем ліжка й подушечки —
Хочемо у ваші хати
До дітей на свята!

Діти звіриків любили,
Всіх їх швидко розкупили...
Залишився в магазині
Тільки зайчик на вітрині...

Я його собі купив,
Під ялинку посадив.
Буду бавитися з ним —
Із зайчиком хутряним.

Алла Коссовська

ПЕРШИЙ СНІГ

Каже дівчинка Катруся:
— Хтось пасе на небі гуси —
З гусенят летить пушок...
А насправді йде сніжок!

Сніг м'який, яскраво-білий,
Наче пух із гусенят.
Так зима причепурила
Землю-магінку до свят.

ма в цей час намічує одну дитину ведмедиком і допомагає їй сховатися. Потім каже дітям: „Відкривайте, діти, очі, ведмедик уже сховався. Ми за-співаємо про нього пісню, а тоді його пошукаємо“.

Діти співають пісню „Ведмедик сховався“:

Деся побіг ведмедик
Туп, ту-пу, туп, ту-пу.
Заховався маленький
У кутку, у кутку.
А Мишка ми того
Доженем, доженем.
З ним скоріш в таночок
Ми підем, ми підем.

Проспівавши, діти біжать шукати ведмедика і, знайшовши, кажуть йому:

„Ведмедик, потанцюй!“

Ведмедик танцює (найкраще загра-ти танок або пустити платівку), а ді-ти плескають у долоні. Потім усі ра-зом із ведмедиком танцюють.

НАШЕ ЖИТТЯ — СІЧЕНЬ, 1972

Нехай живе Різниця!

Гумореска, відчитана на Ювілейному З'їзді Українського Золотого Хреста

Не знати чого, з одвічних часів вважається, що сваряться самі тільки жінки — а чоловіки ні. От, мовляв, кожну страву Ксантіпа закушувала своїм чоловіком, а він, білолашний, одмовчувався... І хто б то повірив, що премудрий Сократ не знаходив чим їй відповісти?! Таж якби сварилась тільки жінка, то це була би не сварка, а ліричний монолог; втім то і справа, що в цій ділі чоловіки не відстають, вносячи в сімейні трагікомедії належну пайку. А ви ніколи не чули дискусії самих чоловіків, без участі жінок? Та якби влаштувати конкурс на крашу сварку, всі премії і відзначення припали б чоловікам! Хіба тільки наша слава Галина Журба могла б дістати третє відзначення, по-англійськи говорячи, "honorable mention."

Щоб краще було сваритися, чоловіки поділилися на партії й політичні угруповання — і ще далі діляться. Кожна група має своїх чемпіонів по сварці, що потім сходяться на вирішальний змаг на світові конгреси. Переможців обирають до керівних органів, звідки вони можуть на весь світ демонструвати свої полемічні таланти і згори завдавати тон цілому українському громадянству.

Отож, чоловіки діляться та й діляться... Є в них і мельниківці, і аж трьох сортів бандерівці, і демократи різних відтінків, і ОДВУ, і СУМ, і ОДУМ, і, здається, МУН, і гетьманці, і козаки, і ветерани, і ветеринарі... Не так то у нас, жінок: ми неподільні, як атом. У нас тільки Союз Українок, та Золотий Хрест, та Жіноцтво ОЧСУ'у, та Жіноче Товариство „Просвіта“, та Марійські Дружини, та сестрицтва католицькі, та православні, та сестрицтва колишніх католиків, що стали православними, та новокалендарниці, та два жіночих союзи в Канаді, поміж котрими вся різниця в тім, що вони не знають різниці.

Ви кажете, що це досить солідний поділ? Але ж і атом поділи-

ли! А все ж таки ми чемні цяці, і поділилися тільки трошки. І в нас тільки один Союз Українок і один Золотий Хрест. І ми між собою ніколи не сваримось: для того у нас є чоловіки. А якщо вже жінки між собою і посперечаються, то хіба тільки про те, хто має право робити товариський вечір з оселедцем і з хвостиком, а хто — без хвостика. Хто програє, отримує хвостик.

А яка в жінок подивугідна точність! Узята б ювілейну сесію Золотого Хреста. Недільну нараду почали з невеликим запізненням — всього на дві години. Проте, в належнім місці голова зборів оголосила перерву до другої години.

— Але ж тепер уже друга година! — почувлася репліка. І що ви думаєте? Від програми не відступила — і точність дотримала: післяобіднє засідання почалось рівно о другій годині — за чиказьким часом.

Коли настало сорокліття Золотого Хреста, заклопотались членки, як би ту знаменну дату гідно відзначити. Вирішили зібрати нараду для планування. Оразу виявилось, що це багато тяжче, ніж зібрати З'їзд!

— Я на це не маю часу. Як приїду на нараду — не зможу побути на з'їзді, — надійшла телеграма з Міннеаполісу.

— Хай голова сама розплянує, — порадила Філядельфія.

— У голови голова болить.

— То хай містогорова.

— Містогорова з міста виїхала.

— То нехай організаційна референтка — це ж її ділянка.

— Не зовсім так. Її роля — організувати організаторок, а вже ті мусять виконати організацію цілої організації.

Немає ради! Довелося збирати нараду, та ще й на соборнім ґрунті, щоб ні в кого вдома. А що єдине соборне місце в цілій Америці є Бавндбрук, то зібралися саме там. Посиділи на могилках, тихо-мирно

все обміркували і вирішили зробити Золотий З'їзд в золотім жовтні, в Нью Йоркським Стетлер-Гілтоні, а не під чиєюсь церквою. Щоб можна було похизуватися помпезними зачісками, і „мінковими“ шаллями, і всіми іншими „громадськими“ чеснотами. І щоб у архівах готелю, поряд із іменами королів та мільйонерів, були записані на віки вічні славні імена Ірени Вариводи й Оксани Генгало.

Хто приготує звіти, складе програму і таке інше — вирішилося одразу. Гірше було з вибором та затвердженням меню. Дехто з „патріотів ол-де-вей“ запропонував зарентувати гілтонівську кухню і накрутити там голубців. Інші казали, що легше й дешевше буде зробити голубці вдома і привезти їх на бенкет у золотій макітрі.

— Але в них „юнійна“ обслуга, і нам не дозволять самим сервувати. А їхні незнайки поперевертають голубці догори ногами і нароблять нам сорому. До того ж, як ми у вечірніх сукнях та в „мінках“ голубці подаватимемо?

— Чого ж, — не здавалися ентузіястки самотньої кухні. — Це було б дуже оригінально! Ми навіть могли б улаштувати прилюдне змагання кращих куховарок на ліплення вареників. От, наприклад, виставити пані Левкут проти пані Кричук. Що б то була за сенсація, якби в ранковій числі „Нью Йорк Таймсу“ в спортивній секції, з'явилося повідомлення: ДЕТРОЙТ ПОБИВ РОЧЕСТЕР З РАХУНКОМ 30 ДО 20 ВАРЕНИКІВ“!

Стало заварюватися на сварку. Але помирила всіх райської вдачі Рая Куделя, що порадила на цей раз забути про горщики і бути тим, чим ми справді є: чарівними, неземними істотами в нових едегантних строях, гідних якщо не королеви Єлизавети, то хоч принцеси Маргарети. А найкращою куховаркою кеварених страв виявилась таки пані голова, Марія Квітковська. Саме їй належить гені-

яльна думка — оминати юшку, щоб не було калатання ложками.

Почуття були двоякі: одні раділи, що нарешті вже ми не мусимо ліпити вареники; інші журилися — з тієї самої причини.

Виступи вирішено обмежувати до п'яти хвилин, хоч напевно будуть такі, що не захочуть обмежитися. От, буває, сидить людина десь за тридцятим столом на бенкеті, ніякої біди не передчуває — і раптом просять її до слова. Чи це, бува, не сон? Ні! Таки мусиш щось сказати, хоч і нема чого. Відмовляєшся, відпекуєшся, і нарешті починаєш, як годиться:

„Високопреподобні: отці й паніматки, вельмиповажані президенти, віце-президенти і їх заступники, достойні секретарі й касієри, високопатріотична молодь і відставне старше громадянство, пани і пакові, і всі інші“... А упорядник вже й каже тобі, що п'ять хвилин минуло. Лишається подякувати й сісти.

Коли вже все було узгіднено, почувся тривожний запит:

— Отже, буде формальний бенкет. А де ж ми візьмемо „бойфрендів“?

— Та можна й без них! — Відпівала наша феміністка, котру можна побачити тільки в чоловічій товаристві.

Але організаційна референтка свої обов'язки знала:

— Оскільки тепер рівноправ'я, то наші друзі з ОДВУ мають тепер відплатити нам за минуле: як вони мали ювілей, ми коло них робили свою конференцію, а тепер вони нехай десь біля нас крутяться. І жай тільки спробують не з'явитися!

— От чудова річ — те рівноправ'я! Нарешті я можу казати на кошене — стрижене, на чорне — біле, на місяць — сонце, і на день — ніч! Тепер ми маємо право сидіти при барі коло наших чоловіків і заважати їм залишатися до шинкарки; маємо право ходити не тільки в довгих штанах, а й у „гат-пентс“, без уваги на те, чи це нам личить, чи ні.

— А я ті „гат-пентс“ вже двадцять літ ношу, тільки в себе на городі, — призналась заступниця голови одного з відділів. — І мій чоловік, славу Богу, в тім мені не перечить. Каже, що я всіх гороб-

БРОНКС, Н. Й.

(Докінчення зі ст. 19)

сдержала свою офіційну назву „Послухайте, діти“, а церемонію надання назви перевела І. Рожанковська, голова Окружної Ради СВА в Нью Йорку, виголосивши при тому відповідне до хвилини слово.

В часі цих сходин, що носили назву „Христини“, присутні заслухали зміст платівки, як рівнож короткої історії її постановя, що її розповіла в легкій формі п-ні Іванка Клим. На зміст тої цікавої платівки складаються: вірші, казки й пісні українських авторів і композиторів у виконанні поеток і письменниць Діми й Лесі Храпливої, яка написала монтаж і сценарій, співачки Ізабеллі Фоменко, піяністки Євгенії Чапельської і дитячого ансамблю Українського Музичного Садочку під проводом проф. Галини Мирошниченко.

Платівку „Послухайте, діти“ з маркою ОПЛДМ і мистецькою обгорткою Ніни Мудрик-Мриц, виготовила українська звуково-записна студія „Муза“ в Стейтен Айленд, Н. Й.

Програмою „Христин“ проводила п-ні Надя Попель.

Пресова референтка

Округа Дітройт

Золоте весілля. У червні 1971 року відбулося родинне свято п-ні Юстини з Рішків Козак, довголітньої членки 63 Відділу СВА. П-ні Юстина й Альфред Козаки повінчалися в 1921 р. у Дулібах, пов. Стрий. Їх золоте весілля влаштували сини Лев і Ігор із дружинами Любою й Зірою. Службу Божу в наміренні ювілятів відслужив у церкві св. Івана Хрестителя о. монс. М. Бохневич, а бенкет відбувся в залі церкви св. Михаїла в Дірборні.

Це родинне свято було водночас 50-літнім ювілеєм громадської праці подружжя Козаків. Ред. А. Козак був співосновником Союзу Кооператив у Стрию, інспектором Т-ва „Карпатія“, головою Союзу Купців і Промисловців, секретарем філії „Просвіти“ та „Сільського Господаря“, головою т-ва „Сокол-Батько“, а вкінці видавцем і незмінним редактором час. „Стрийська Думка“. За активність в українському житті попав до тюрми, звідки визволила його війна. В Америці став радним СУК „Провідіння“ і бере участь у подіганні, і не треба ставити пугало.

(Докінчення буде)

часть у загально-громадському житті.

П-ні Юстина Козак, теж із Дуліб, була в рр. 1922-25 учителькою Рідної Школи в Стрию, від 1931 р. членкою Союзу Українок і до 1939 р. членкою Відділу (управи) Кружка, де постійно очолювала імпрезово-господарську секцію. Організувала численні культурні імпрези, курси вишвивання і виставки нар. мистецтва. В 1933-34 рр. посилала праці свої і курсанток на виставку до Чикаго. На еміграції, в Кракові була діяльна в Жіночій Секції, а в Дітройті є активною членкою 63 Відділу СВА. Водночас була активна і в інших організаціях, Пласт-Прияті, Т-ві „Рідна Школа“, „Учительській Громаді“. Від 1951 р. є незмінною секретаркою Апостольства Молитви при церкві св. Івана Хрестителя. В кожному товаристві допомагала в організації імпрез, очолювала господарські референтури. Останнім її успіхом була співпраця при влаштуванні бенкету Т-ва за Патріархальний устрій, який приніс на „Церкву в Потребі“ 7,000 доларів.

Не зважаючи на вік і родинні обов'язки (7 внуків) п-ні Юстина Козак є далі активною громадянкою і жертвенною на громадські цілі.

З нагоди 50-річчя бажають Панству Козакам ще багаті успіхів і многих літ Управа і членки 63 Відділу СВА.

Леонтинна Галаянська
організ. референтка
63 Відділу СВА

Округа Шикаго

ТВІН СІТІ, МІНН.

Участь у виставці. В днях 5—6-го жовтня 1971 р. відбулась тут рільничо-промислова виставка, в якій 16 Відділ СВА взяв участь спільно з укр. катол. парохією. Крізь виставку перейшло біля 20,000 відвідувачів. Український станок відзначався чудовою декорацією й експонатами, а також знаменитим печивом. Це вирізняла місцева преса, а також керівництво виставки. В улаштуванні взяли участь, окрім голови Відділу, члени Оля Таратула, Галя і Наталя Давидовичі, Оля Гамота, Нуся Крамарчук, Анна Бучек, Ніна Колодницька та парохіянка Наталя Дудинська. Дижурвали пп. Одарка Король, Кіт і Стасик.

Вечір на пошану Анни Ярославни. Дня 14 листопада 1971 р. Відділ СВА влаштував такий Вечір. Його відкрила голова п-ні Мирослава Петришак, накреслюючи постать цієї володарки й дослідників, що про неї писали.

НАШЕ ЖИТТЯ — СІЧЕНЬ, 1972

Доповідь виголосив проф. Т. Петришак, ілюструючи свої слова картинами з життя князів, а потім королеви. Показано також телерішній вигляд монастиря св. Вінкентія в Сандіс[†], мапи, начерки та діаграми, документи й пам'ятки по Анні Ярославні в бібліотеках і музеях Франції. Після доповіді розвинулась оживлена дискусія, яка закінчилась гутіркою при буфеті.

М. Петришак

Х. З'їзд ЛУКЖ

(Докінчення зі ст. 21)

місцевого Епархіального Музею влаштовано виставку нар. мистецтва. Культ.-освітня референтура ЛУКЖ подбала про виставку дитячої книжки.

До нової Краєвої Управи ввійшли пані -- Марія Дима, почесна голова, Ірина Малицька, б. голова, д-р Стефанія Потоцька, голова, Катерина Гнатюк, Анна Бабій, Емілія Канчир, Катерина Петецька, Анна Чайко, заступниці, Євгенія Саранчук і Анастасія Жук, секретарки, Анна Деркач і Софія Фещук, скарбнички. Референтками стали пані -- Юлія Саганська, Анна Марія Баран, Христина Пастершак, Аделя Кіндрад, Маруся Долішна, Ірина Гиречко, Валерія Ратушняк, Емілія Панамаров, Анастасія Жук. Осідком Краєвої Управи став Саскатун, Саск.

СТРИЙ ДЛЯ ГОСПОДИНІ ДОМУ

(Докінчення зі ст. 23)

Дбайлива господиня дому могла б вишити такий рукав і в тій цілі подаємо поруч відповідний взір.

Довга спідниця, скроена і пошита у формі завиваної обгортки. Матеріял: шовковий сатин цеглясто-червоної краски. Передня пола скісно зрізана й при ході легко відгортається. Спідня пола заходить далеко в бік.

Декоративний пояс із того ж матеріалу, що й спідниця. Шовковий сатин наложений на штивній підкладці. Пояс прикрашений узором із кольорових коралів і намистин.

ДАВНЯ ЖІНОЧА ПРЕСА

Для праці над Біографічним Словником української жінки потрібна нам давня українська жіноча преса. Будемо вдячні за випозичення чи пожертву річників „Жіночої Доли“, „Жінки“, „Нової Хати“ і „Жіночого Голосу“. Також бажані поодинокі числа!

**РЕД. КОЛЕГІЯ БЮГР.
СЛОВНИКА**

БРОНКС, Н. Й.

Збірка на Різдвяний Дар

Членки 82 Відділу СУА зложили на ту ціль:

По 10 дол.: Олександра Кіршак, Марія Політило, Мирослава Савчак.

По 5 дол.: Ольга Гірна, Степанія Гніздовська, Ірина Керод, Наталія Клезор, Іванна Клим, Лідія Котлярчук, Юлія Крися, Ярослава Лисовець, Олена Лиско, Корнелія Лонкевич, Надія Попель, Марія Халуца, Ірина Цегельська, Клявдія Чернодольська, Степанія Чернодольська.

По 4 дол.: Лідія Вовчук.

По 3 дол.: Марія Васьків, Євдокія Лиско.

По 2 дол.: Теодора Британ, Лідія Волосянська, Леонтина Гошовська, Анна Гонко, Софія Данілович, Юлія Дашко, Євстахія Жовнір, Євдокія Жук, Ірина Загалак, Ірина Іванчишин, Оксана Миськів, Галина Наконечна, Софія Раковська, Олена Смулка, Анна Стасів, Катерина Турчин, Осипа Черник.

По 1 дол.: Олена Назар.

Разом 150 дол. Щире Спасибі!

КОМПЛЕТУЄМО РІЧНИКИ Н. Ж.

У видатних американських бібліотеках бракує початкових річників „Нашого Життя“ з рр. 1944-50. Усім нам залежить на тому, щоб цей перегляд нашого журналу в тих книгозбірнях був комплетний.

Тому звертаємося до всіх Союзанок, що мають комплети річників „Нашого Життя“ з рр. 1944-1950, з проханням -- пожертвувати їх для виповнення цих прогалін.

РЕД. КОЛЕГІЯ „Н. Ж.“

ГУРТТОК КНИГОЛЮБІВ У ЧЕСТЕРІ

Наші основні збори відбулися 19 січня 1969 р. Від того часу мали ми 9 сходин. Зібрання відбуваються по приватних домах членок. Досі прочитали ми такі книжки: Ірини Книш „Три ровесниці“ і „Віч-на-віч з Україною“, Ярослави Острук „Оля“ і „Родина Голдів“, Докії Гуменної „Серед хмаросягів“ і „Багато неба“, Уляни Любювич „Розкажу вам про Казахстан“. Останні з черги сходини відбулися восени 1971 р. Зібрались у мешканні п-ства Київ і обговорили „Бояриню“ Лесі Українки. Тому, що в 1971 р. було 100-ліття В. Стефаніка, то п-ні Слава Кобрин подала ідею, щоб кожна членка Гуртка взяла на себе прочитання і зреферування бо-дай одного його оповідання. Ми це прийняли, як завдання на чергове зібрання.

Дора Савчек

НА СВЯТОЧНОМУ БАЗАРІ КОЖНОГО ВІДДІЛУ СУА

повинні бути всі наші видання:

- Книжка перекладів Лесі Українки „Лух Полум'я“ \$5.00
- Книжка Василя Барки „Жовтий князь“ \$3.00
- Книжка Олени Степанів „Напередодні великих подій“ \$1.00
- Книжка З. Терлецької „Українські страви“ \$7.00
- Зшиток Н. Костецької „Печиво“ \$1.50
- Альбом узорів. 10 таблиць, серія 3 \$2.00
- Альбом узорів. 10 таблиць, серія 4 \$2.00
- Альбом історичних сторіт, серія кольорових листівок \$3.00

Для дітей:

- Платівка „Послухайте діти“ з казками і співами \$5.50
- Книжка Р. Завадовича „Чародійні музики“ \$2.50
- Діма: „Кіт-музика“ \$2.50

Замовляти заздалегідь у Централі СУА

СПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ

У ч. 11, 1970 р. подали ми світлинку українки з Америки, що відвідала перед другою світовою війною село своїх батьків на Поділлі й сфотографувалась там із синком. На це отримали ми заввагу д-ра Теодора Решетилки з Лайми, що це мусить бути помилка, бо її стрій -- це стрій заміжньої міщанки з Угнова. Як доказ подає, що світлина ця появилася в збірнику „Угнів та Угнівщина“ на ст. 213.

Дякуємо д-рові Решетилкові за заввагу і за недогляд перепрошуємо.

У доповненні до звідомлення 23 Відділу СУА, що появилася в ч. 9, 1971 р., треба додати, що ініціативу до влаштування святочних сходин у пошану Лесі Українки дала довголітня громадська діячка п-ні Ірина Козаченко. За пропущення цього повідомлення перепрошуємо.

ЗАМОВЛЯЙТЕ ЗШИТОК

ІЗ ПРИПИСАМИ

Наталії Костецької

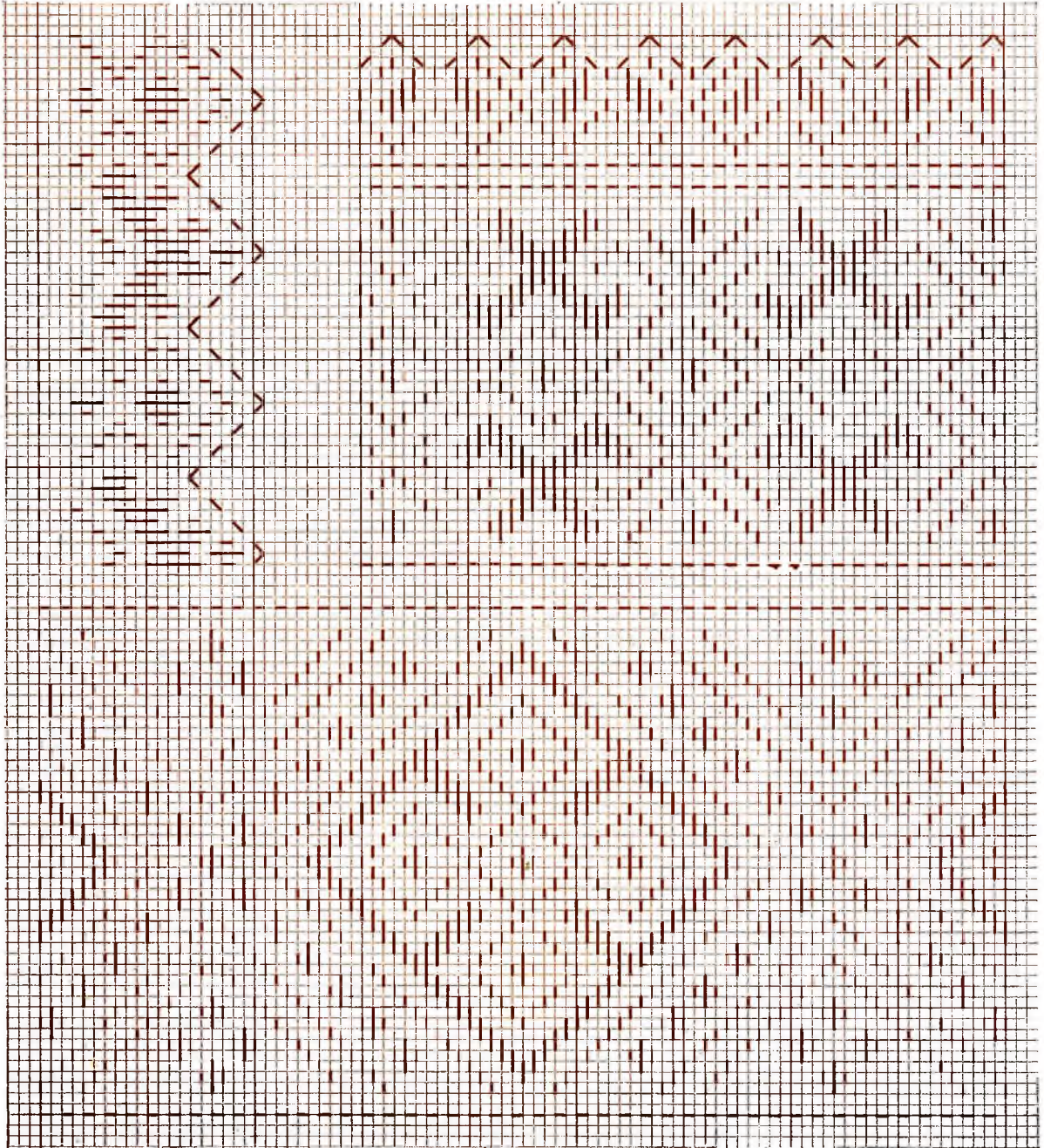
ПЕЧИВО

Ціна з пересилкою 1.50 дол.

2nd CLASS POSTAGE
PAID AT PHIA. PA.

Return to "OUR LIFE" Magazine
4936 N. 13th St., Philadelphia 41, Pa.
RETURN POSTAGE GUARANTEED

УКРАЇНСЬКІ ВЗОРИ — Серія 7, ст. 9 — UKRAINIAN DESIGNS

Взори з жіночих сорочок Гуцульщина, виконані низинкою.